Akbaba

Uzay yarışında, Amerika Rusya'yı yendi.
— Gazeteler —

Hakem — 9.. 8.. 7.. 6.. 5.. 4.. 3.. 2.. 1.. 0!..

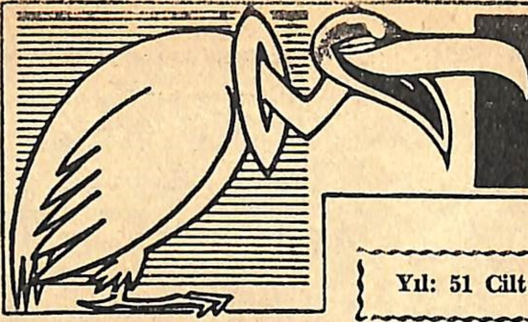

ortağı
bulunduğu
52 büyük
sınai tesisle
günlük
yaşantımıza
giren isim

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Yeni Ajans: 27 — 1)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 4 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 10 Ocak 1973 ⁎ Fiyatı: 150 Krş.

SALÇASIZ OLSUN!

İŞTAH nazlı bir duygudur. İnsanlar onu «açmak» için aperitiflerden, soslardan, salçalardan, bin çeşit baharattan ve saymakla bitmeyecek mutfak hünerlerinden medet umarlar.

Oysa fiziksel olduğu kadar psikolojiktir iştahın kaynağı. Bir yiyeceği istediğiniz kadar lezzetli yapın, eğer yiyecek kişinin o anda ilgisi kıtsa iştahını kabartamazsınız.

Ama kuralın tersi de geçerlidir: Eğer o kişinin ilgisini çekebilmiş, duygusal yönden istekliliğini arttırabilmişseniz, yavan yiyecekler bile ona lezzetli gelir.

O hüneri göstermenin en kestirme yolu ise yiyeceği yasaklamaktır.

Evet, «Yasak!» sözü kadar lezzet arttırıcı sos yoktur dünyada.

Hem bu yalnız sofrada değil, ekonomide, politikada, sanatta, hattâ aşkta bile böyledir.

Dünya bugünlerde dediğimizi doğrulayan bir örnekle karşı karşıya.

Olay aslında bir yıl kadar önce başlıyor.

Judith Silver adında bir Amerikalı kız turist sıfatıyla Moskova'da gezerken Gavriel Shapiro adında Rus musevîsi bir mühendise rastlıyor. Kısa zamanda sevişip evleniyorlar.

Gelgelelim Sovyet makamları Gavriel'in yurt dışına gitmesine izin vermiyor, kızın da turist vizesini uzatmıyorlar. Süre bitince Judith ister istemez memleketine dönüyor. Ama orada susup oturmuyor, basın aracılığıyla bütün dünyaya duyuruyor derdini.

Herkese aşk hikâyesi gerekli ya! Avrupa ve Amerika'da kıyamet kopuyor. Haberler, röportajlar, demeçler, radyo ve televizyon yayınları birbirini kovalıyor. Ayrılık ateşiyle cayır cayır yanan yeni Romeo ile Jülyet'in hikâyesi ün salıveriyor dünyaya.

Arada Gavriel de boş durmayıp Rus makamlarıyla boğuşuyor. Askere alıyorlar, gitmiyor. Kodese tıkıyorlar, aldırmıyor. Sonunda onun direnişinden ve dış basının şamatasından bezip «Hadi bas git» diyorlar.

Aşk seyircilerinde bir sevinç, bir sevinç! Karı koca Viyana'da buluşup Kudüs'e uçunca hepsi bayram ediyorlar.

Ama çok geçmeden dünyaya yeni bir haber yayılıyor: Judith ile Gavriel'in araları açılmış! Nerede yaşayacaklarına karar veremiyor, birbirlerinden gitgide uzaklaşıyor, niçin o kadar çabuk âşık oluverdiklerini anlayamadıklarını söylüyorlarmış.

Sizin anlayacağınız, aradan yasak kalkar kalkmaz aşkın tadı da kaçar gibi olmuş, iştahlar kapanıvermiş...

Bu acıklı hikâyenin bir başka türlüsü de eski Arjantin diktatörü Peron'un başına geldi.

O kurnaz demagoji ustası, bir darbeyle iktidarı kapıp göz boyayıcı lâflar döktüre döktüre kitleleri tavladıktan sonra bütün özgürlükleri kaldırmış, arkadan kendi de devrilip sınırdışı edilmişti. Tam 17 yıl memleketinden uzakta, İspanya'da yaşadı.

O süre boyunca Peron'un Arjantin içindeki ünü ise genişledikçe genişledi. Uzaklarda, dağ misali yasaklar ardında, efsane sisleri içinde hatırlanan bir çeşit evliya oldu eski diktatör. Fısıltı gazeteleri onun er geç yasak dağları beyaz bir at sırtında aşan masal prensleri gibi ülkeye döneceğini, o zaman Arjantin'de her şeyin altüst olacağını, Peron'u ahalinin omuzlayıp iktidara götürüvereceğini, zaten yöneticilerin de bundan korktukları için eski diktatöre vize vermediklerini yayıyordu.

Derken beklenmedik bir şey oldu. Arjantin'i en kısa zamanda parlâmentolu demokrasiye götürmeyi içtenlikle isteyen bugünkü lider General Lanusse gerekli izni veriverdi!

Öylece, yaklaşan seçimlerin arifesinde büyük gürültülerle yurduna döndü Peron. Herkes tahminlerin gerçekleşmesini, yerin göğün oynamasını, belki genel bir ayaklanma sonucunda hiç seçime falan hacet kalmadan eski diktatörün iktidara gelivermesini bekliyordu.

Gerçekten de, Arjantin'liler birkaç gün Peron'a büyük ilgi gösterdiler. Kaldığı binanın çevresi ana baba günü oldu.

Sonra?

Sonra, baktılar ki adam ne in, ne cin. Birtakım modası geçmiş yâveler geveleyen bir yaşlı politikacı. Ve 17 yıldanberi biriken ilgi 17 güne kalmadan dağılıverdi. Umduğunu bulamamanın öfkesiyle Arjantin'den çekip gitti Peron efendi...

Bütün bunlardan bizim de bugünlerde alabileceğimiz bir ders bulunduğuna inanıyoruz

Yurdumuzda hâlâ çeşitli tereddütlere yol açabilen efsaneler var. O masal konularından çekinir gibi davranır, çevrelerini sürgit soru işaretleriyle süslersek onlara en büyük iyiliği etmiş oluruz. Herkesin merakı kurcalanır, ilgisi artar, iştahı kabarır.

Yavan ve bayat yiyeceklerin üstüne yasak salçası dökmeyelim.

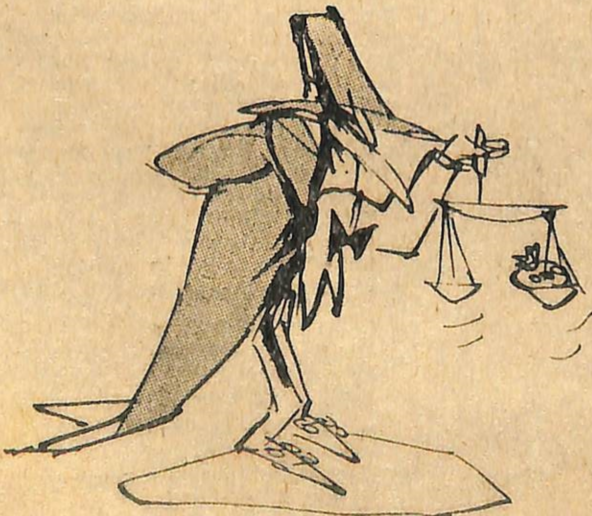
AKBABA

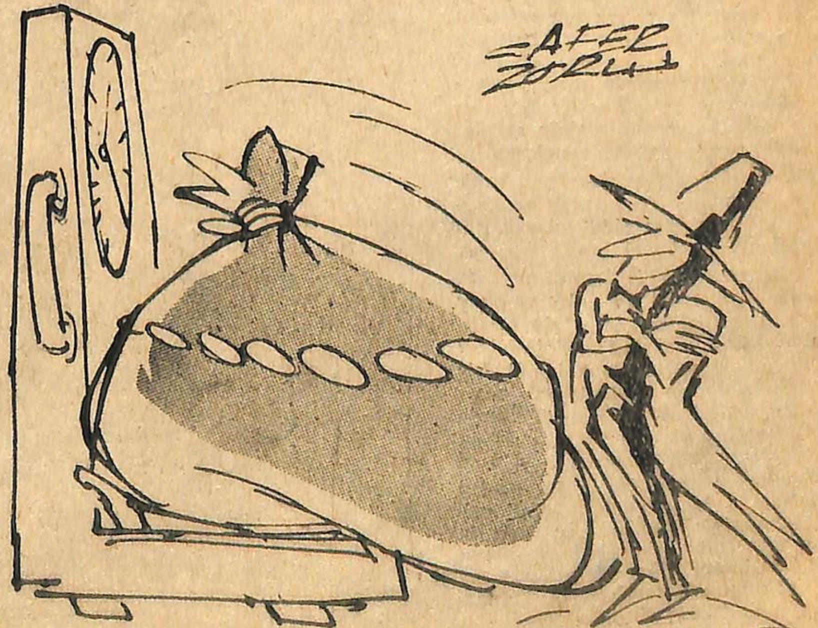
— İstanbul'da dört yıl sonra arsa kalmayacak. —

GELECEK HAFTA
KURBAN BAYRAMI
Özel Sayısı
Bütün sevdiğiniz imzalar
Gelecek hafta AKBABA'da

Bütçe tartışmaları başladı.
— Gazeteler —

Muhalefete göre...

Hükûmete göre!

TENKYU — OKEY! AKILLANDI JOKEY!

Niye vuruşalım?
Gelin yarışalım!
Birbirimize öpücükler sunalım
Birbirimize karışalım.

Uzay zaten bir yarış
Gel sen de bize karış
Tatmin olmasan bile
Mutlu olmaya çalış!...

Niye vuruşalım
Gelin karışalım
Aşk'la yarışalım
Birbirimize öpücükler sunalım!...

Şimdi televizyonlarımızda bir Çocuk Programının açılış müziği olarak dinlediğiniz parçayı pek yakın bir gelecekte, yine TV. ekranlarından izleyeceğiniz Uzay Programlarında yukardaki değişik şekliyle duyarsanız hiç şaşmayınız!

Bilim adamları, yakın gelecekterdeki uzay yolculuklarının başarılı olması için seks konusunun çok büyük bir önem taşıdığını tartışıyorlar.

Aşağıdaki yazı herhangi bir mizah yazısı değildir. Eni - konu ağırbaşlı, günlük bir gazetenin ayrıntılarıyla açıkladığı bir büyük haberdir:

UZAYDA SEKS

Apollo 17 ile Ay yolculukları programı tamamlanırken uzay konularının sona ereceği hiç sanılmasın. Geçen haftalara kadar «uzayda aşk» sadece Hollywood filmcilerinin ele alacakları bir konu idi; ama şimdi durum gerçekten de ciddileşme yoluna girmiştir. Mantık yoluna başvurmak gerekirse, uzaydaki ilk aşk bir Amerikalı astronotla bir Rus kadın kozmonotu arasında yer alacak. Çünkü uzay uçuşları için yalnız Ruslar kadın kozmonotlar yetiştiriyorlar. Amerikalılarda kadın astronot yok.

Uzayda seks konusunun önem kazanmasındaki bir neden ilerdeki uzay yolculuklarının şimdikilerinden çok daha uzun süreceğidir. Merih'e ve başka gezegenlere yapılacak yolculuklarda kadınların da bulunması gerekecek. Erkeklerin daracık bir yerde aylarca kadınsız kalmalarının sakıncası şimdiden düşünülmeye başlandı.

UZAYDA SEVİŞİLEBİLİR

Amerikalı astronotlar Apollo 17 ile uzay yolculuğuna hazırlanırlarken Cape Kennedy'den çok uzaklarda, Fransa'nın Akdeniz kıyılarındaki Nice şehrinde Ruslar'la Amerika'lıların katıldıkları «Uzay hekimliği» adlı bir seminerde seks söz konusu oldu ve ciddî şekilde tartışıldı. Amerika Millî Havacılık ve Uzay Dairesi Hayat Bilimleri Bölümü Müdürü doktor Cr Berry konuşmasında incelenen konulara değindikten sonra şunları söylüyordu: «Normal ikili seks ilişkilerinin olmayışı bir yıl veya daha çok sürecek uzay yolculuklarında hissedilir sinir gerginlikleri yaratacaktır kanısındayız.

Merih gibi gezegenlere yapılacak uzun yolculuklarda karışık seksler deki mürettabatın ciddî olarak düşünülmesi gerekecektir.»

Konuşmasını bitirdikten sonra 56 ülkeden gelen 600 havacılık ve uzay tıp uzmanı doktor Berry'nin etrafına toplanarak söylediklerinin ciddî olup olmadığını anlamak istedi. Bir Fransız daha da ileri giderek uzayda yer çekimi olmadığı düşünülürse seks konusunda bazı güçlüklerin çıkıp çıkmayacağını sordu.

Doktor Berry'yi bu çeşit sorular kızdırmışa benziyordu, çünkü verdiği cevapta şöyle konuştu: «Ben, uzay mürettebatı içinde tam anlamı ile faal kadınlardan söz ettim. Uzay gemisinde yalnız seks için bulunacak kadınlardan değil...»

AŞK VE İŞBİRLİĞİ!

Ruslar ise Amerikalıların aksine bu seks konusuna hiç değinmediler. Moskova Biyo - Medikal Enstitüsü Müdürü doktor Oleg Gazenko ve yanındaki 25 kişilik ekip yalnızca genel konulara değindiler.

Daha sonra Rus doktoru uzayda seks konusu ele alınırken erkeklerin kadınlara danışmaları gerektiğini söylemekle yetindi. Gezenko'nun elinde bir grup yetiştirilmiş kadın kozmonot bulunduğu ise bir gerçekti. Buna karşılık doktor Berry uzayda seks konusundan uzaklaşamıyordu. Bunun er veya geç çok önem kazanacağını ileri sürerek şöyle diyordu: «Henüz kadın astronotumuz yok. Fakat karma mürettebat bakımından yetiştirmemiz gerekecek. Bir Amerikalı ile bir Rus kadın kozmonotunun uzayda ilk aşkları fikri çok dikkat çekici oluyor. Böyle bir davranış Rus — Amerikan uzay işbirliğini daha da pekleştirecektir.»

Ay'a, ya da bir başka gezegene gitmek üzere uzayın sonsuz boşluğunda yol almakta olan (Aşk-Ollo 19) Uzay Gemisi'nden naklen yapılacak TV. yayınlarını şimdiden rahatlıkla tahmin edebilirsiniz:

Cape Kennedy'deki elektronik beyinlerin seksometresi çalışmaya başlar başlamaz Uzay Gemisinin komuta kapsülünde ateş kırmızı bir ışık yanacak.

Baş Astronot, Uzay Gemisinin Aşk Kabinindeki dişi ve erkek astronotlara ilk hazırlık sinyalini verecek:

— Dikkat!... Dikkat!... Uzay Gemisinin Baş Astronotu konuşuyor!... Yolculuğumuzun seks programı on saniye sonra başlayacaktır. Lûtfen kemerlerinizi çözünüz, sigaralarınızı söndürünüz!

Ve arkasından Houston Uzay Merkezi, 10'dan geriye doğru saymaya başlayacak:

— 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, ...

(Sıfır!) sesini duyar duymaz Uzay Gemisinin Aşk Kabinindeki Sovyet Astronotu bayan Sevdova ile Amerikan Astronotu Zamparikson, —uzay kurallarına uygun bir içtenlikle— birbirlerine yaklaşacaklar.

Zamparikson, dişi astronot Sevdova'nın uzay giysilerindeki fermuarı çözmek için elini uzattığı sırada Sevdova kadınca bir çalım yapacak:

— Çok rica ederim, ben bildiğiniz astronotlardan değilim, lûtfen çekin elinizi!...

Zamparikson dudaklarının ucundaki aşkomanyetik mikrofona bütün soluğunu dolduracak:

— Sayın Sevdova, diye fısıldayacak. Çok yanılıyorsunuz... Ben de bildiğiniz «Zamparikson» lardan değilim!... Niyetim çok ciddi... Ay'ın Dünya'ya bakan yüzünde parsellenmiş bir sürü arsam, ayrıca Dünya'ya nâzır iki katlı bir villâm var! Düğün hediyesi olarak düşündüğüm kolyenizin tüm halkaları Ay taşı ile süslenecek! Lûtfen fermuarınızı açınız... O dipdiri, güzel göğüslerinizin uzay giysilerinin cenderesi altında mahpus kalması uzay çağının kurallarına da, içinde bulunduğumuz aşk gemisinin törelerine de aykırıdır!

Uzay değil ya, uzayın yetmişyedi milyon üst katına çıksa, kadın her yerde kadındır yine. Huylu huyunu, çoban koyunu bırakmaz, koşullar ne kadar değişse bile...

Sevdova önce naz edecek, çalım yapacak, kendisini ağırdan ağırdan satmaya çalışacak ama. uzayda yer çekimi olmadığı için hiçbir ağırlığının bulunmadığını düşünemeyecek.

TV'nin naklen yayınını izleyen Dünya seyircileri televizyonlarının başında heyecan fırtınaları içinde meteorolojik ve aşkolojik sarsıntılar geçirirken Houston Uzay Merkezindeki elektronik beyinler de yepyeni sinyaller gönderecek uzay gemisinin Aşk Kabini'ne:

— Dikkat!... Dikkat!... Houston Uzay Merkezi konuşuyor!... Bay Zamparikson, sana sesleniyoruz!... Bayan Sevdova'nın kaprislerine bakmayın... İki kere iki yeryüzünde de dörde eşittir, uzayda da... Lûtfen matematiksel ve aşkometiksel hesaplarınızı dikkatle yapınız!

Mesajı dikkatle dinleyen Zamparikson:

— Tenkyu... Okey!... Kısrak tam binimlik kısrak ama.. acemi Jokey!.. diye karşılık verecek Houston Uzay Merkezine.

Bu kez elektronik beyinler yeniden işlemeye başlayacak:

— Didit dit dit diiit... Didit dıt dit diiit!... Sayın Zamparikson biraz hızlı giiit!... Didit dit dit diiit!

— Tenkyu... Okey... Biraz daha hızlandım, emir bekliyorum!...

— Aşk kabinindeki pembe düğmeye bas!

— Tenkyu... Okey... Pembe düğmeye bastım... Sevdova'nın etek fermuarıyla göğüs fermuarı otomatikman açıldı!

— Gül kurusu düğmeye bas!

— Tenkyu... Okey... Gül kurusu düğmeye bastım... Sevdova'nın dudaklarını örten saydam başlık otomatikman açıldı!

— Zanbak düğmesine bas!

— Tenkyu... Okey... Zanbak düğmesine bastım... Sevdova'nın külotlu çorapları Aşk Kabini'nin penceresinden uzay boşluğuna fırladı!...

— Manolya düğmesine bas!

— Tenkyu... Okey... Akıllandı jokey... Manolya düğmesine de bastım... Sevdova'nın sutyeni otomatikman uçuverdi göğsünden...

— Şimdi de kavak merteği düğmesine bas!

— Tenkyu... Okey... Kavak düğmesine bastım. Üzerimdeki tüm giysiler otomatikman sıyrılıp çıktı!

— Tamam... Anlaşıldı... Şimdi de Nar Çiçeği düğmesine bas!...

— Tenkyu... Okey... Akıllandı jokey... Tenkyu... Okey... Tenk... yu... Oooo... keeey... Te... n..k... yuuu... Oooo... keee... y...

....

Ve... Uzay Gemisi'nin Aşk Kabinindeki bay astronot Zamparikson'un solunum sistemini kaydeden elektronik beyinlerin ibreleri anormal zik - zaklar çizmeye, anlamsız rakamlar yazmaya başlayacak...

Belki de... O anda... Avrupa Örovizyon merkezindeki bir teknik arızadan dolayı bizim TRT. yayınları beklenmedik bir anda aksayacak...

İşte o zaman siz seyreyleyin gümbürtüyü!...

....

Ve... Neden sonra... Kimbilir kaç dakika.. TRT. yazısını ve Ankara ağaçlarını bıkmadan, usanmadan ekranda seyrettikten sonra... TV. seyircilerinin ağır ve dayanılmaz baskısı üzerine.. naklen yayın hattı yeniden bağlanacak...

Bağlanacak ama... Gördüğümüz manzara sadece şu kadar olacak:

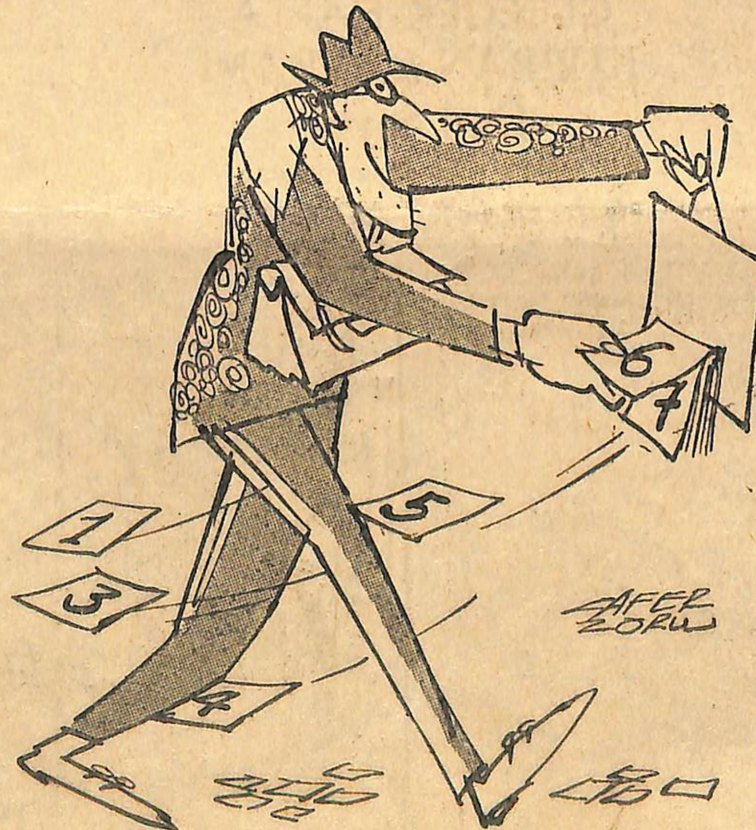
Sovyet astronotu Sevdova ile Amerikan astronotu Zamparikson, Aşk Kabini'nin uzaya açılan penceresi önünde... Her ikisi de biraz yorgun, biraz mahmur, biraz baygın... Her ikisi de zevkten dörtköşe... Uzayın engin boşluklarındaki yıldızlara bakarak Dünya çocuklarından adapte ettikleri bir şarkıyı söylüyorlar Houston Uzay Merkezinden yönetilen bir piyanonun eşliğinde:

Niye vuruşalım?
Artık barışalım.
Birbirimize öpücükler sunalım
Birbirimize karışalım.

Hayat zaten bir yarış
Aşk ile başlar barış.
Naklen yayın kopsa da
Mutlu olmaya çalış.

Ni - ye vu - ru - şa - lım?
Niçin dö - vü - şe - lim?
Birbirimize öpücükler sunalım
Haydin sevişeliiiiim!...

Şemsi BELLİ

Bizim ay yolcusu!

BAYRAMLARIN en zorlusu Kurban Bayramıdır. Masrafı da ötekilerden daha fazla. Ev. de kaç kişi varsa önce baştan aşağı donatılacak. Çekişe çekişe manifaturacıdan kumaşlar alındıktan sonra, terzilerle pençeleşilecek. Her çifti bir gecekondu fiyatına yükselen ayakkabılar için de çetin birer savaş vermek gerekli.

İş bu kadarla bitse, öpüp başımıza koyacağız. Kurbanlık faslı üzerine tüy dikmede. Daha bayramın kendisi gelmeyip de sesi uzaktan duyulmaya başlayınca hane halkı olur yüce divan. Başlarlar sorguya:

— Kurban Bayramı yaklaştı, haberin var mı?

— Takvimin kırmızı yazılarına gözüm ilişti. İnşallah her zamanki gibi cumartesiye, pazara denk gelip de, bizim birbuçuk günümüzü yemez.

— Şunun düşündüğü şeye bak, ayol!

— Arabın derdi kırmızı pabuç...

— Sen kırmızı pabuç sayıklayacağına önce otur da islâmiyeti düşün.

— Yahu sırası mı şimdi?

— Tövbe de de, çarpılmayasın. Bayramın adını tam olarak biliyor musun bâri?

— Kurban Bayramı.

— Yedinci Kurban Bayramını kurbansız geçiştiriyorsun, farkında mısın işlediğin günahın?

— İktisadi durumumuz kötü. Borç içinde yüzüyoruz. Farz değil ki kesmek!

— Hak yolunda kan akıtmazsan, daha çok başın dertlere girer. Borçtan da kurtulamazsın, belâdan da.

— Kurban kesmekten geçtim, bir kilo eti zor alabiliyoruz. Çarşıya, pazara hiç çıkmıyor, fiyat etiketlerinin dilinden anlamıyor musunuz? Bugünkü şartlar altında ha kuzu kesmiş, ha deve kurban etmişsin ikisi bir.

Bizim hanım deve lâfını duyunca, yerinden fırlamıştı:

— O halde ne duruyorsun? Şimdiden alırsan daha ucuzdur. Bahçeye sokarız hayvanı. Beş on gün yedirir, içiririz. Mübareklerin boğazı yoktur zaten. Ne su isterler, ne yem. Geviş getirmekle yetinirler. Bayram sabahı kestik miydi deveyi.. bugüne dek kurban kesiyoruz diye çalımlarından geçilmeyen komşular hasetlerinden çatır çatır çatlarlar. Hele her bayram etlerini sıyırıp da kemiklerini bize yedirmeye çalışan Gümrükçü Ahmet beyin hanımının bizden kocaman deve budu gidince ne hale geleceğini düşün. Vallahi kadına inme iner de, yatalak olur.

Pencereyi açmış, sesleniyordu:

— Pembe hanım huuu...

— Ne var Belkıs abla?...

— Ayol ben senin nereden ablan oluyorum? Ben Yunan işgalinde doğmuşum. Sen İngilizler İstanbul'a donanma gönderdikleri gün dünyaya gelmişsin. Haberin var mı?

— Ne olmuş? Çeşmelere su mu geldi? Kuru fasulyenin kilosu on liraya mı çıktı?...

— Deve kesiyoruz, deve... Bayram sabahı sana kol mu göndereyim, böbrek yatağı mı?

— Bizimki koç yumurtası istiyor!

— Peki... Peki...

Kurban meselesini savuşturalım, savsaklayalım derken, büsbütün ağzımıza, gözümüze bulaştırmıştık.

Örfî idareyi ilân etmenin, anarşiye son vermenin zamanıydı. Önce hanımı susturmam lâzımdı:

— Bana bak, dedim, önce ört şu pencereyi. Sonra beni dinle.

— Ayy şuna da bak. Koskoca deveyi boğazlatacak, sonra dışarıya zırnık koklatmadan etleri buzdolabına sokturacak. Ayol deve bu, Malta keçisi değil. Üç ay yesek bitiremeyiz. Fazla dindar kişiler gibi hak için kurban, küp için kavurma.. diyeceksin galiba. Ben dini bütün kadınım. Olmaz vallahi...

— Küpü, kavurmayı, buzdolabını bırak da sözlerime kulak ver. Bir deve kaç liradır düşünsene.

— Az önce bir koyun, bir deve ile aynı fiyata diyen sen değil miydin? Çocuklar siz de duymuştunuz. Öyle lâf etmedi mi?...

— Yahu parazit etme de dinle.

— Erkek kısmı tükürdüğünü yalamaz.

— Ben dedim ki...

— Deve kuzudan ucuz dedin. Deve kesmekle kuzu kesmek aynı şey dedin.

— Yâni demek istedim ki... Kuzu fiyatları deveye yaklaştı.

— İyi ya işte, biz de deve kesiyoruz. Komşular da duydu. Beş on lira fark edecek diye elâleme rezil etmezsin her halde karını.

— Kuzu fiyatları yükselirken, deve yerinde sayar mı?... Bugün piyasada, sormadım bilmiyorum ama, devenin pahası her halde otomobilden aşağı değildir!..

Kaş yapalım derken, göz çıkarmıştık, farkında değildik.

Bizim oğlan araba lâfını duyunca balıklama dalmıştı tartışmaya:

— Sus anne, babam haklı. Elâlem et yiyecek diye deve kesmek enayilik. İşittiniz mi ne dedi? Çöl yatağı ile, otomobil aynı değerde imiş. Azıcık fark etse bile, paraya kıyıp altımıza bir araba çekelim. Düşün anneciğim. Bayram sabahı arabamıza kuruluyoruz. Kornaya:

— Düt... Düt... Düt... diye bastıkça, komşuların yürekleri hasetten:

— Küt... Küt... Küt... diye çarpacak!

Evin içi dönmüştü havraya.

Araba alınmış, kapının önüne getirilmiş gibi hepsi heyecanlıydı. Hattâ şimdiden yer kavgası yapıyorlar:

— En öne ben oturacağım!

— Siz annemle arka kanapeye ..

— Beni arka taraf tutar. Çekilin bakayım!

Yarı şaşkın bu cümbüşü, gürültüyü seyrediyordum. Kızlar sevinçten Amerika'nın kızılderilileri gibi sesler çıkarıyorlar, oğlan masaya tam tam gibi vurarak tempo tutuyordu. Hanım, araba sahibi olmanın heyecanına dayanamıyarak bayılmıştı.

Ben de keçileri kaçırmak üzereydim.

— Tezahürat faslı bitti mi? diye sordum bir süre sonra.

Susmuşlardı.

— Araba alamıyacağız. Maaşım ikibin lira. Beşyüz ev kirasına, beş yüz de okul masraflarına gidiyor. Kaldı mı bin?...

— ......

— Deve de kesmemize imkân yok! Aylığın tamamı oraya gider. Bir ay hava ile geçinilmez.

— ......

— Kuzuların fiyatı beşyüzden başlıyor. Bütçemizi sarsar. Tamam mı?...

Hanım elindeki limonu koklarken sordu:

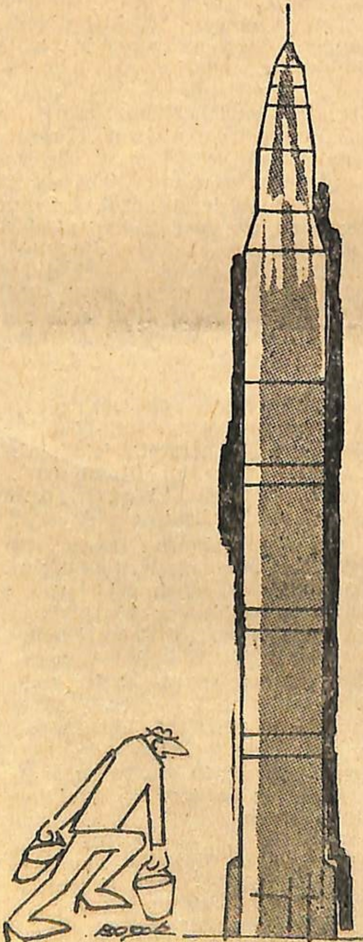
— Peki biz neyi kurban edeceğiz hayatım, söylesene?...

— Bir ben kalıyorum ortada. Önce personel kanununun, sonra hayat pahalılığının kurbanı olduk. Hak oyunu üçtür derler. Bir de siz edin beni kurban, olsun bitsin!

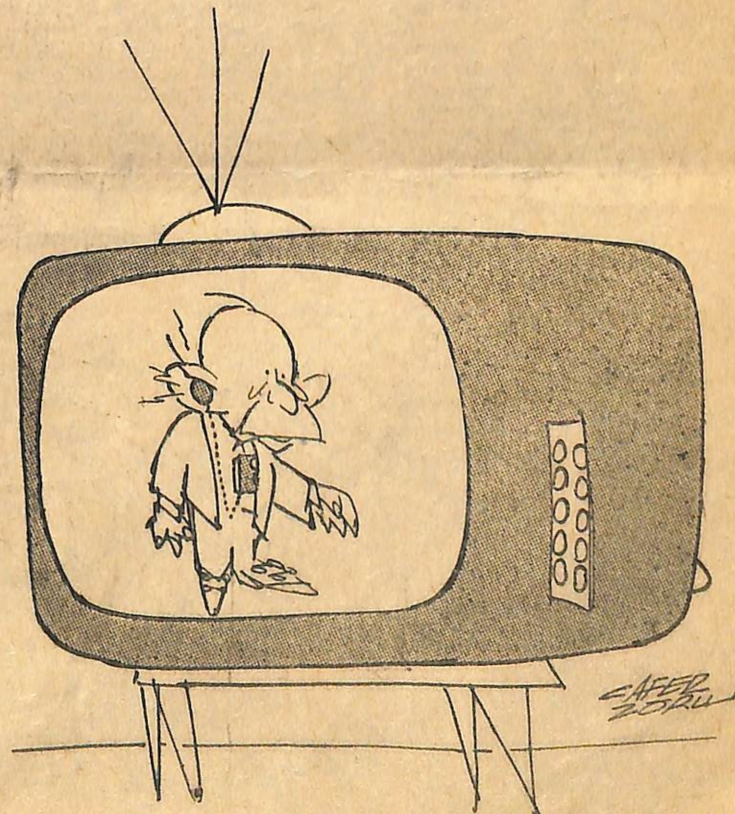
Burhan ESEN

«BAYRAM PROGRAMI!»

— Ay'da su olması ihtimali kuvvetleniyor. —

«PİLLİ BEBEK!»

AZİZ NESİN

GERÇEK OYUN

KARISININ uyumasını bekliyordu. O uyusa bir, gecelerdir yaptığı gibi, yavaşçacık sıyrılıp yataktan kalkacaktı. Borç istemek için gideceği o zengin iş adamına neler söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini düşünecek, tasarlayacaktı. Son umuduydu bu.

Karısı, uyuduğunu sansın diye, kalıp gibi yatmaya çalıştıkça, terslik işte, bi türlü rahat edemiyor, o yana, bu yana dönüp duruyordu. Biliyordu; nerdeyse karısı, yine her zamanki gibi «Kıpır kıpır kıpırdamasana şekerim!» diyecekti. Zavallı kadıncağızı da gecelerdir uyutmuyordu.

— Ne dersin, gidip istesem mi?

Bu soruyu, günlerdir, gecelerdir, belki yüz kez sormuştu karısına.

Kadın, uykulu bir sesle:

— Hadi uyumaya çalış, dedi, yarın konuşuruz bunu!

Nasıl uyusun! Bu gece de tiyatro salonu boş gibi bişeydi. İki sıra seyirciye oynamışlardı. O iki sıranın da bütün koltukları dolu değildi. Oyunun en gerilimli bir sırasında seyircilere bakıp gülümsemişti. Sahnede repliklere, insan gibi değil, robot gibi karşılıklar veriyordu. Birden kafasına bir şaşılası düşünce takılmıştı. Salondaki seyircilerle sahnedeki oyuncular dövüşselerdi, oyuncular daha kalabalık olduklarından, seyircileri bir güzel pataklarlardı.

Bir daha sordu:

— Verir mi dersin?

Karısı:

— Sen istersin şekerim, dedi, verirse verir; vermezse, hiç olmazsa sen de bu düşünceyi kafandan atar, rahatlarsın.

— Orası öyle... Ben gider isterim. İsterim de... Ama nasıl isterim? Çok ayıp geliyor bana.

Karısı cevap vermedi. Çünkü, gece saat ikide tiyatrodan eve döndüklerinden beri üç kez bu konuda düşüncesini söylemişti. Kocasının, kendisini onaylasınlar diye sözde başkalarının düşüncelerini alır gibi yaptığını biliyordu. Güç kazanmak istiyordu. Yalnız karısına sormuyordu ki bunu, onbeş gündenberi bütün eşine dostuna danışıyordu.

Üç yıldanberi tiyatrosunun durumu gittikçe daha kötüye gidiyordu. Bıçak kemiğe dayandı, dediklerinden de öte... Artık dayanası, direnci kalmamıştı.

O zengin iş adamı, zor durumda kalan bir iki özel tiyatroya daha yardım etmişti. Hem öyle zengindi ki, yaptığı o küçük yardımlarla bişeyi eksilmezdi... Üstelik, karşılıksız bir yardım da isteyecek değildi. Borç isteyecekti. Şimdiye dek borcunu ödemediği olmuş mu hiç! İstediğine sorsun... Yüzde yüz öderdi borcunu. Yeter ki o, tiyatrosunu bu zor durumdan kurtarsın.

— Ha? Ne dersin? Gidip anlatsam mı durumumu?

«Tabii... Elbette...» demelerini bekliyordu. Böyle diyenlere de, «Ayıp olmaz mı?» diye soruyordu.

Canım, ne var bunda ayıp olacak? Öyle söyleme... Bunca yılın ünlü bir oyuncusu... Usta bir oyuncu. Herkes tanır. Adını duymayan yok gibi... Şimdi, gidip de bir iş adamından yardım dileyecek! Duyan olursa! Kim nerden duyacak canım... Yok, yok, duyarlar. Duyarlarsa duysunlar be...

Bütün arkadaşlarına, tanıdıklarına telefon edip soruyordu. Onlara, kendisi söylemezse, sonradan başkalarından duyacaklar, onu kınayacaklardı. Daha iyisi, önceden kendisi söylerdi. Yapacağı bu iş ayıpsa, ona yapmasını söyleyenler de ayıba katılmış olurlar, sonradan onu kınayamazlardı.

— Tanımadığım birinden gidip de para istemek... Zor geliyor yahu...

Karısı tam dalmak üzereyken sıçradı:

— Hiç seni tanımaz olur mu?

Bu sözden böbürlendi. Tanırdı tanımasına elbet. Gazetelerde kendisi için bu kadar yazı çıkmıştı, resimleri yayınlanmıştı. Belki bir iki kez de tiyatrosuna gelmiş, onu seyretmişti.

Bir gece tanışmışlardı da... O gece eline fırsat geçmişken, sanki ne diye ona daha yakın olmamıştı? Tiyatrodan evine dönüyordu o gece. Çok yorgundu. Üstelik, ertesi sabah yeni oyunun provası olduğundan, erken kalkmalıydı. Durakta araba bekliyordu. Bir araba hızla üstüne geldi, acı bir fren sesiyle zor durdu önünde. Az kalsın, duvarla arabanın arasında ezilecekti. Arabanın kapısı açılınca, kendisini bir kahkaha çağlayanının ortasında buldu. Arabanın kapısından, pencerelerinden, gecenin serin karanlığına köpük köpük kabaran kahkahalar taşıyordu. Üç kadınla iki erkek vardı arabada. Direksiyondaki profesörü tanıdı. Arabayı hızla üstüne sürüp sözde şaka yapan oydu. Sarhoş cıvıklığıyla onu kucaklayıp öpmüştü. Önce arabadaki erkekle tanıştırmıştı. Demek, kadınlar, önemsenmeyecek cinstendi. Profesör onu arkadaşına çok övücü sözlerle tanıtmıştı: Büyük değer... Usta oyuncu... Dünya çapında... Varlığıyla övündüğümüz sanatçı...

Tanıştırıldığı delikanlı, onbeş gündenberi kendisinden borç istemeyi düşünüp durduğu iş adamıydı. «Hadi, gel!» diye kolundan çekip arabaya almışlardı. Sabaha dek eğlenceklerdi. Onlar iki erkek, üç kadın olduğuna göre, kadınlardan biri de kendisinin olacaktı. Kadınları inceliyordu. Üçü de sırçadan yapılmış bebeklere benziyordu. Düşseler, çarpsalar, hemen kırılacak gibiydiler. Arabanın açık penceresinden giren rüzgârla uçuşan saçları, kafalarına yapıştırılmış renkli kuş tüyleri gibiydi. Hep gülüyorlardı. Boyuna gülüyorlardı. Durmadan gülüyorlardı. Anahtarla bir yerlerinden kurulmuşlardı. Kurgu süreleri bitip de yayları boşalınca, artık gülmeyeceklerdi. Son devinileri ne ise, işte öylece kalakalacaklardı. Belki birinin eli havada, birinin bacağı ters dönmüş olarak... Belki birinin yüzünde kahkaha çizgileri donmuş olarak... Kahkahaları bitince, belki de ağlayacaklardı.

Hiç öyle arabaya binmemişti. Arabanın içi, bir küçük lüks salon gibiydi. Her halde özel yaptırılmıştı bu araba. Bir küçük Amerikan barında içkiler. Boyuna içiyorlar.

Günün birinde o iş adamından yardım isteyeceğini o zaman düşünseydi, o gece onlarla birlikte sabahı ederdi. İş adamına yakın olmaya çalışırdı. Oysa o gece onlara hiç yüzvermemişti. O zamanlar işleri yolundaydı. Tiyatrosu dolup taşıyordu. Oyun yazarının telif hakkını tıkır tıkır ödüyordu. Hiçbir oyuncusuna borcu yoktu. Onun için de, şimdiki gibi, oyuncuların suratlarından düşen bin parça olmuyordu.

Başarısızlığından kendini suçlu bulmaya başlamıştı. Nerdeyse sanatından kuşkulanacaktı. Nerde o tıklım tıklım salonu dolduran seyircilerin alkışları... O zamanlar, kendini alkışlardan bir denizin dalgalarında çalkalanıyor sanır, başı dönerdi. Hele bir kez, saat tutmacasına on dakika alkışlanmıştı. Alkışlaya alkışlaya seyircilerin yirmi kez perdeyi açtırdıkları çok olmuştu.

Peki, ya şimdi? Ne olmuştu da üç yıldan beri işler terse dönmüştü? Tükenmiş miydi? Seyircisi artık ondan bıkmış mıydı? Ama nasıl olur, daha kırk yaşında... Sanatının doruğunda, en verimli döneminde.

Tiyatroyu bırakmayı bile düşündüğü oluyordu. Otuz yıl kulis tozu yuttuktan sonra başka ne iş yapabilirdi ki... İşte o zaman, saniyenin binmem kaçta kaçı kadarlık bir zaman çakımı içinde ölümü, kendini öldürmeyi düşünür, sonra birden kafasından bu düşünceyi silkip atmak için birkaç kez başını sallardı.

Yok, yok, biraz borç para bulsa, işlerini yeniden yoluna koyabilirdi, hem de eskisinden daha iyi... Yeni bir atılımla işe girişirdi.

— Karıcığım, yarın sabah gideyim mi, ne dersin?

Karısı cevap vermedi. Soluyuşundan uyuduğu belliydi. Onu uyandırmadan kalkmak için bir süre kıpırtısız durdu. Sonra yavaş yavaş indi karyoladan. Öbür odaya geçti. Sevdiği bir oyundaki rolünü ezberler gibi, dört gecedir iş adamına neler söyleyeceğini ezberliyor, nasıl söyleyeceğini prova ediyordu.

Ne olursa olsun, yarın gidecekti. Karısının dediği gibi, verirse verir; vermezse, hiç olmazsa bu düşünceyi kafasından atar, rahatlar, kurtulurdu. Neler söylemeliydi. Önce kısa konuşmalıydı. Bir iş adamı, kısa konuşmayı severdi. Uzun lâf dinlemeye vakti olmazdı. Bir kaç cümle içinde anlatmalıydı isteğini. Sonra, yaranmaya çalışacak da değildi. Kısacası, işlerinin ters gittiğini, pek az sermayeye ihtiyacı olduğunu, başka özel tiyatrolara yardım ettiğinin de bilindiğini söyleyecekti. Sanatsever, tiyatrosever bir kişi olarak, kendisine borç para verebilir miydi? En kısa zamanda borcunu ödeyeceğine güvenmeliydi.

Onbeş gündenberi bu sözleri bir düzene koymaya çalışıyor, dört gecedir de sabaha dek nasıl söyleyeceğini prova ediyordu. Söyleyeceği sözlere son biçimini verdi. Aynanın karşısında provalar yaptı. Sözleri çok etkili oluyordu. Öyle etkiliydi ki, aynada kendini seyrederken, aynadaki hayâlinin derin etkisi altında kaldı. Parası olsa, hemen çıkarıp aynadaki adama hepsini verecekti.

Gülümseyerek, aynadaki oyuncuya:

— Bu iş tamam arkadaş! dedi.

«Yaşamımın oyunu bu... Bu kez sahnede değil, gerçeğin içinde oynuyorum. Dünya bir tiyatro işte... Yaşamımın oyunu, ki gerçek oyun yaşamın ta kendisidir.»

İş adamını yakından tanıyanların söylediğine göre, randevu almak gerekmezdi. Her sabah sekizbuçukta işinde olurdu. Tam sekizbuçukta gidip, sekreterine, görüşmek istediğini söylemeliydi. Ünlü bir oyuncu... Adını duyunca hemen çağırtır, konuşurdu.

Gün ağarmıştı. Traş oldu. En yeni giysisini giyindi. Sahne için değil, gerçek yaşam için makyajını yaptı. Karısına bir kâğıt yazıp komidinin üstüne koydu:

«Sevgilim,

Bana kalsa gitmezdim ama, sen git diye üstelediğin için gidiyorum. Erken görüşülebilirmiş ancak. Onun için erkenden çıkıyorum evden.»

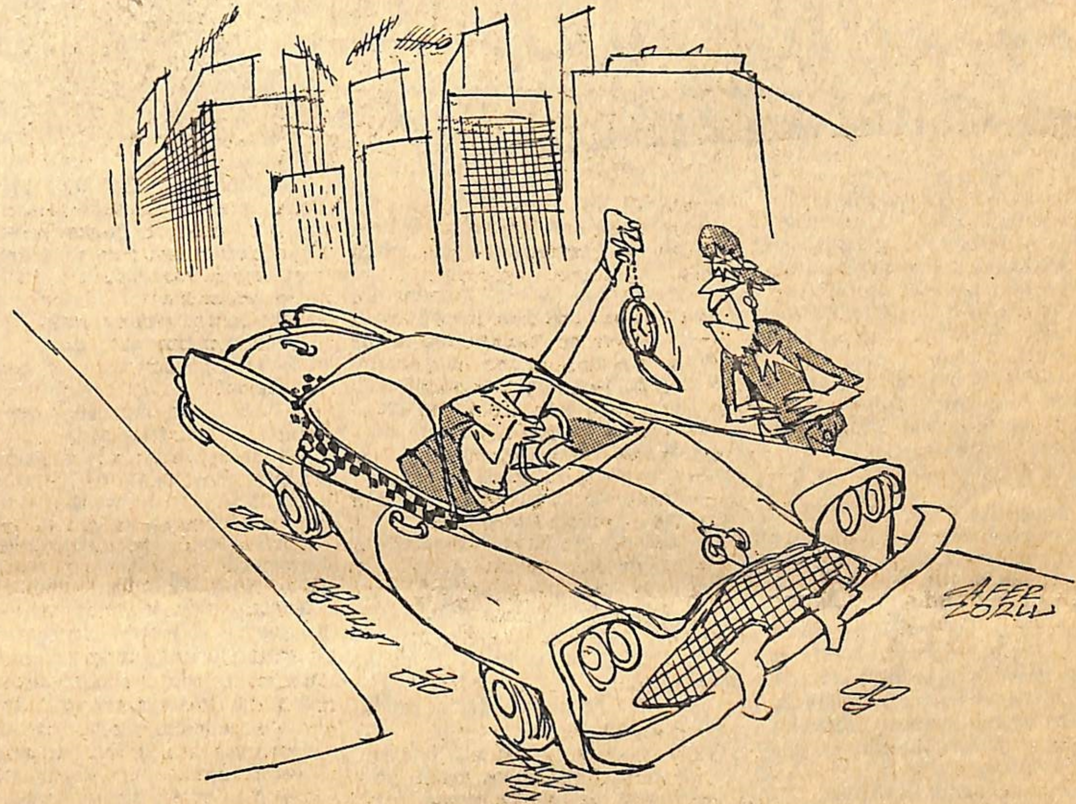
İstediği borç parayı alsa da, almasa da, sonradan karısına, «Sen söylediğin için gittim» diyecekti.

CHP'ye 24 ayar altın armağan edildi. — Gazeteler —

— Kaç para eder, 88 ayar gitti!..

Saat açmayan taksiler seferden menedilecek. — Gazeteler —

Yazısız

Yalnız karısına değil, arkadaşlarına da böyle söyleyecekti: «Siz söylemeseydiniz, ben ölsem gitmezdim. Ama siz üsteleyince...»

Böylece utançtan kurtulacaktı.

Saat altıbuçukta evden çıkmıştı. İki saat dolandı sokaklarda. Tam sekizbuçukta işyerindeydi. Danışmadaki kız onu tanımıştı. Adını söyleyerek, ne istediğini sormuştu. Tanırlar elbet... Bunca yılın oyuncusu. O iş adamı, çıksın sokağa, bakalım onu kaç kişi tanır?...

Danışmadaki kız, iş adamının daha gelmediğini söyledi. Nasıl olur, hani her sabah sekizbuçukta işinde olurdu? Evet, olurdu. Ama bir haftadır dış gezideydi. Bu sabah dönüyordu. Saat onda gelecekti.

«Saat onda buyrun efendim. Ben sizin adınızı en başa yazıyorum. Sekreterine bildiririm.»

Yürüdü. Parka girdi. Simitçiden simit aldı. Çoktan beri simit yememişti. Yanından geçenlerden kimisi onu tanıyor, dönüp dönüp bakıyordu. Adını fısıldıyorlardı. Selâm verenler bile vardı.

Hava güzeldi. Kuşlar ötüşüyordu. Neler söyleyeceğini bi kez daha aklından geçiriyordu.

Saat onda işyerinin kapısındaydı.

— Buyrun efendim, sizi bekliyorlar.

Bir kız önüne düşmüştü, yol gösteriyordu. Asansörle dördüncü kata çıktılar. Bir kapıyı açtı kız. Geniş bir salon. Salon, göz kamaştırıcı güzellikte, çok zengin eşya ile döşenmişti. İş adamı masasında oturuyordu. Çok güzel bir kız da karşısındaki masadaydı. Kız, her halde sekreteri olacaktı. Günlerdir, gecelerdir provalarını yaptığı oyun iki kişilikti; kendisiyle iş adamı... Sekretere rol vermemişti, onu hiç düşünmemişti. Sanki ne diye başbaşa konuşmuyorlardı. Kızın yanında rahat konuşamıyacaktı.

İş adamı yerinden kalktı, oyuncuya doğru geldi. Oyuncu, elini uzatıp:

— Aman efendim, rahatsız olmayınız, dedi.

«Ne kibar adam...» Oyuncuyla adını da söyleyerek konuşuyordu.

Belki sekreterini odadan çıkarır diye:

— Efendim, sizinle özel bişey konuşmak istiyordum... dedi.

— Buyrun, sizi dinliyorum.

Eh, varsın sekreteri de olsun. Sanki sekreter orda değilmiş gibi konuşurdu o da...

Aynı rolü binden çok oynadığı olmuştu. Şimdi günlerdir, gecelerdir provasını yaptığı oyunu oynayacaktı. Ama hayır... Söyledikleri, provasını yaptığı beş cümlelik o kısa konuşma değildi. Önce adamın, tiyatroseverliğine övgüyle söze başlamıştı. Övgülerini bi türlü bitiremiyordu ki, asıl anlatacaklarını söylesin. Konuşurken bi yandan da iş adamını inceliyordu. Bir gece, sırçadan bebek gibi üç kadınla arabada gördüğü adamdı. Ama o zaman bu adam daha tombuldu. Demek, zayıflamıştı. Boyu da uzun görünüyordu bunun. Eh, zayıflayınca insanın boyu uzun görünür. Hem geceleyin arabada, onu şöyle böyle görmüştü. Pek dikkatli de bakmamıştı o zaman...

Övdü, övdü, övdü... «Bunlar tekstte yoktu, tulûat yapıyorum yahu..» O övdükçe, karşısındaki adam ezilip büzülüyordu.

Sonunda kendi durumunu anlatmaya başladı. Tasarladığına göre iki cümleyle durumunu özetleyecekti. Oysa şimdi anlata anlata bitiremiyordu. Yalvarıp yakarmayı hiç sevmediği halde, yoksa o duruma mı düşüyordu? Kendisi için anlattıkları çok acıklı olacaktı ki, iş adamının gözleri buğulandı. Nerdeyse ağlayacaktı. Demek, rolünü başarılı oynuyordu. Ama kendinden memnun değildi. Tamam... Adam, parayı verecek. Verecek de acaba ne kadar?

İş adamı yerinden doğruldu, birden oyuncunun sözünü keserek:

— Affedersiniz, dedi, ben size kendimi tanıtmadım.

— Aman efendim, sizi tanımayan mı var... Hem biz tanışıyoruz, hani bir gece arabada...

— Efendim, ben beyfendinin özel danışmanıyım. Kendilerinden randevu istemişsiniz. Benim sizinle konuşmamı emrettiler.

Oyuncu donup kaldı, kimi oyuncularda sahnede olduğu gibi trak geçirdi. Bu anda bir kıkırdama duydu. Sekreter kız mı gülüyordu ne? Ama başını çevirip kıza bakmadı. Durgunluğu çok kısa sürdü. Bi kez başlamıştı, hiç bozuntuya vermeden rolünü oynamalıydı. Karşısında sanki iş adamı varmış gibi, konuşmasını sürdürdü. Durumunu da anlattıktan sonra sıra yardım istemeye geldi. Biraz borç istiyordu. En kısa zamanda borcunu ödeyecekti.

Özel danışman:

— Beyfendiye arzedeceğim, dedi, inanınız, elimden geleni yapmaya çalışacağım. Bütün söylediklerinizi bir bir...

Hiçbir şey umurunda değildi oyuncunun artık; yalnız, bir ayak önce şurdan çıkıp kurtulmak istiyordu. Tıpkı kötü oynanan bir rolden sonra sahneden kaçıp kurtulmak ister gibi...

— Çok teşekkür ederim... diye yapmacıklı bir duygusallıkla danışmanın elini sıkıp dışarı çıktı.

Kuş olup uçsa, birden evine gitse de karısına olup biteni anlatsaydı. Evinin yolu o gün çok uzun geldi.

Karısı çay içiyordu. Onu görür görmez gülmeye başladı.

Karısı büyük merakla üstüste soruyordu:

— Ne oldu? Ne dedi? Görüşebildin mi? Söylesene canım... Anlatsana!

Usta oyuncu öyle gülüyor, öyle gülüyordu ki, gülmekten bişey anlatamıyordu. Kahkahaları arasında kesik kesik anlatmaya çalıştı:

— Olacak şey değil şekerim... Ben o diye anlatıp duruyorum. Kaç gecede ezberlemiştim neler söyleyeceğimi... O diye ben danışmanına anlatmıyormuymuşum... Anlayınca da hiç bozuntuya vermeden...

Öyle güldü ki gözlerinden yaş geldi.

Karısı, «En güzel oyununu oynuyor» diye düşündü. O da gülmeye başladı. Güle güle gözlerinden yaş boşandı. İkisi de gülerek, ağladıklarını birbirlerinden gizliyorlardı.

Oyuncu:

— Ama biliyor musun, iyi oldu... dedi.

Karısı:

— Neden? diye sordu.

— Senin dediğin gibi işte: Hiç olmazsa kafamdan attım bu düşünceyi de rahatladım...

Kocası çok gülünçlü bişey söylemişcesine kadın gülmekten katılıyordu. Oyuncu, başını koltuğa dayadı, sarsıla sarsıla gülüyordu.

Aziz NESİN

— CHP. yöneticileri yakında don - gömlek kalacaklar. —

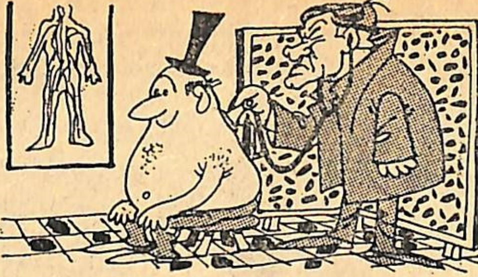
HALK...

PARTİSİ!

Garantili milletvekili

muzaffer İZGÜ

HANİ günahı söyleyenlerin boynuna... Geçenlerde bir İzmir milletvekili Cumhuriyetçi Parti'den istifa etti ya, işte o zaman CP'nin milletvekili sayısı dokuza düşüp, grup kuramayacak duruma geldi ya, işte o zaman da CP'ye Hayrettin Hanağası girdi ya, tamam, o zaman anlattılar bize.

Derler ki, ayrılan kişinin yerine Hayrettin Hanağası talipli olmuş. Tutulmuş konu Kemal Satır'a açılmış. Kemal Satır da:

— Olur ama, demiş, şartımı biliyorsunuz.

Etrafındaki adamlar:

— Tabii beyefendi, demişler, isterseniz siz de buyrun, hep beraber halledelim bu işi...

Hayrettin Hanağası'nı telefonla genel merkeze çağırmışlar. Sonra hepsi birden binmişler arabalara ve Ankara'nın en ünlü sağlık yurdunun kapısında durmuşlar... Hayrettin Hanağası hiçbir anlam verememiş bu duruma, ta ki doktorun karşısına çıkıp da, kendisine:

— Soyunun, denilinceye dek...

Hayrettin Hanağası soyunmuş ama, şaşkın mı şaşkın. Sormuş:

— N'oluyoruz Kemal bey?

— Aman efendim, sizi şöyle bir muayene ettireceğiz.

— Yahu ben sapasağlamım...

— Yoo yoo, bizim için doktor raporları önemli...

Üç doktor üç yandan başlamışlar Hanağası'nı muayene etmeye.

— Aman efendim, demiş Kemal Satır doktorlara, midesi nasıl, sağlam mı?

Başdoktor:

— Çok sağlam maşallah, demiş.

— Ülseri falan yok ya?...

— Azıcık gastrit gözüküyor ama, o kadar önemli değil.

— Aman doktor, ülsere falan çevirmesin?...

— Yoo yoo çevirmez, hiç merak etmeyin...

Muayene yine devam etmiş, sormuş yine Kemal Satır:

— Aman efendim böbrekleri?

Başdoktor:

— Çok iyi, demiş.

— Ara sıra ben Hayrettin beyi belini tutarak gezerken görürdüm de?...

— Yoo yoo, olsa olsa kumdur o...

Bu sırada Hayrettin Hanağası:

— Yok be, ne kumum vardır, ne de taşım, demiş. Belimi tutuyorsam, alışkanlık, ben ağa gibi elimi belime koyup gezmesini severim de...

Tekrar muayenelere devam edilmiş, Kemal Satır sormuş:

— Aman ciğeri nasıl?

— Çok iyi, demiş doktor, hem akciğeri, hem de karaciğeri...

— Kuzum bir daha baksanız?

— Hayır efendim, hiç gerek yok, maşallah turp gibi... Yalnız!...

İçi hırp etmiş hepsinin de, Kemal Satır:

— Evet efendim yalnız?... demiş korkuyla.

— Yalnız azıcık prostat gördük...

— Ne diyorsunuz?

— Yok canım, o kadar telâşlanmaya gerek yok, azıcık dedim ya...

— İlerde bir tehlike açmaz mı?

— Katiyyen...

Kemal Satır dayanamamış yine sormuş:

— Nasıl, ne kadar var büyüklüğü acaba doktor bey?

Hanağası da gözlerini ayırarak doktorun parmaklarına bakmış. Sonra onun içi de bir oh etmiş... Yalnız sormuş:

— İyi ama Kemal bey, beni askere falan mı göndereceksiniz?

— Yok Hayrettin'ciğim yok, arkadaşımız değil misin, şöyle seni bir muayeneden geçirelim, dedik.

Sonra, doktora dönmüş Kemal Satır:

— Pekiyi barsakları nasıl doktorcuğum?

— Barsakları mı? Vallahi o kadar önemli bir şey yok, bazan gaz, bazan peklik. Bu yaşta olan herkeste aynı şikâyetler olur...

— Aman başımıza bir iş açmasın?

— Yoo yoo hiç endişeniz olmasın barsak konusundan...

— Aman efendim, diye heyecanla bakmış Satır doktora, başka konuda mı yoksa bir şeyler var?

— Yoo canım yoo, maşallah Hayrettin bey sapasağlam...

— Aman kuzum doktor safra kesesine iyice baktınız mı?

— Hiç merak etmeyin...

— Haa beynini unuttuk, beyni nasıl beyni?

— Sizin beyninizden hiç farkı yok efendim, sapasağlam...

— Pekiyi, bize kaç yıl garanti verebilirsiniz?

Doktor düşünmeye başlamış. Öyle zor bir soru ki, gel de çık işin içinden. Onun için Hayrettin Hanağası'na:

— Efendim tekrar yatar mısınız, demiş.

Şaşmış Hayrettin Hanağası:

«Yahu yoksa bende, benim bilmediğim bir dert mi var?» diye... Hani gözü de yaşlanır gibi olmuş:

— Arkadaşlar, n'olur bana da söyleyin, yoksa geçmez bir derde mi düşmüşüm?

— Yoo yooo, demiş Kemal Satır, sen neler düşünüyorsun Hayrettin'ciğim, hiç öyle bir şey olsa saklar mıyız senden?

— Ama tam iki saattir burada, çifter çifter filmler, idrar kontrolları, kan kontrolları, o yana dön, bu yana dön?

— Hadi hadi evhamlanma...

Üç doktor, aralarında fiskoslarını tamamladıktan sonra, başdoktor:

— Vallahi gecinden versin, biz arkadaşlarla on yıl garanti veririz, deyince:

Hayrettin Hanağası:

— Bana mı? diye bağırmış... Sonra Satır'ın elini tutmuş: Doğru söyleyin Allahaşkına hangi hastalığa yakalanmışım?

Kemal Satır, doktordan aldığı garantiden memnun, pürneşe bir kahkaha koyuvererek:

— İlâhi Hayrettin'ciğim Allah hayrını versin, demiş, ne hastalığı azizim, ne bir şeyi?...

Oradan çıkmışlar, on'u birden Hayrettin Hanağası'nı el üstünde tutarak Kızılay'daki dükkânlara girmişler. Kemal Satır, oradaki ilk dükkândan bizzat kendi eliyle seçmiş olduğu fıtık bağı ve bel kuşağını Hanağası'na uzatmış:

— Al bunları ve hemen buracıkta tak! demiş.

Hanağası'nın gözleri yine dolu dolu olmuş:

— Vallahi arkadaşlar bende bir şeyler var ama, siz bana söylemiyorsunuz, demiş...

Hepsi birden:

— Canım öyle bir şey olsa senden saklar mıyız? demişler.

O dükkândan çıkıp, başka bir dükkâna girmişler, yine bizzat Kemal Satır, kendi eliyle beğenmiş olduğu yün fanilâ ve yün külotu Hanağası'na uzatmış:

— Aman Hayrettin'ciğim, şunları da hemen şuracıkta giyiver!...

İlk damla yaşı, Hanağası orada dökmüş:

— Var canım, mutlaka bende bir şey var ama söylemiyorsunuz... Yahu çocuklarıma acıyın söyleyin be!..

Ötekiler:

— Aa aaa, demişler...

Oradan çıkmışlar, başka bir dükkâna girmişler, Hanağası'na bir güzel içi muflonlu botla, bir de halis yün çorap almışlar:

— Al giy şunları da ayağına!...

Dediklerine göre Hanağası işte oracıkta artık kendini zaptedemeyerek tane tane dökmeye başlamış:

— Yahu gençliğimize de doyamadan gidiyoruz be! diye...

Oradan çıkmışlar, bir eczaneye girmişler. Kemal Satır, bizzat saymış ilâçların ismini, koca bir paket yaptırmış, tutuşturmuş Hanağası'nın eline:

— Nasıl içileceğini sonra tarif ederiz sana!...

Hanağası, bir taraftan gözyaşlarını silerken, bir taraftan da:

— Yahu doktorlara hiç güven olmaz, sakın onların söylediği on yıl, on ay, on gün olmasın? Söyleyin yahu şayet çok ciddiyse Meclis'e başvurup Avrupa'lara gideyim...

— Aa aa!...

— Canım hep aa aa diyorsunuz amma, ölecek olan benim.

— Ne ölmesi canım, demiş Kemal Satır... Bak bak, demiş sonra...

Ve göstermeye başlamış... Şu içimdeki ne, bak bakalım bak elle!

— Yüüüün, demiş Hanağası.

— Ya şu altımdaki?

— O da yün...

— Ya şu ayağımdakiler?

— Bot...

— Tamam işte... Sen de bizim gibi olacaksın... Hiç mi hiç hasta olmayacaksın, sonra sakın ola ki arabaya falan binmeyeceksin, Allah korusun trafik kazaları kol geziyor... Sonra gıdana çok dikkat edeceksin. Yirmiüç Nisan bayramı gelmeden paltonu çıkarmayacaksın... Hazirandan önce dolaptan su içmeyeceksin...

— Pekiyi ama bu tedbirler niye? diye sormuş Hanağası...

Kemal Satır:

— Niyesi var mı be kardeşim, demiş, Allah korusun içimizden birimize bir şey olsa, o zaman bizim Meclis'teki grup hapı yuttu...

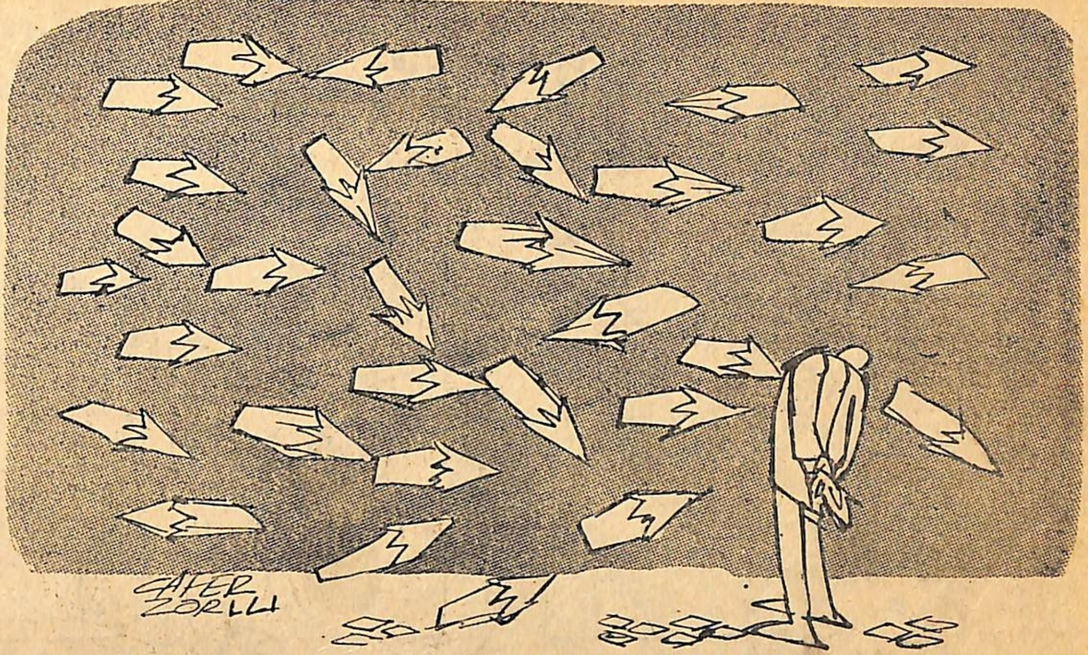
— Pekiyi, demiş Hanağası, ya içimizden biri ayrılmak isterse?

— Yoo, demiş Kemal Satır, İzmirli arkadaş gittikten sonra, kendi aramızda bir grup kararı aldık, partimizden kim ayrılırsa, onun tüm malları partinin olacak... Bu şekilde aramızda noterden senet yapmaya karar verdik.

Muzaffer İZGÜ

— Erkekler arasında uzun saç modasından kadınlar şikâyetçi. —

YEDİ GÜN

İstanbul'un kirli havası!

PAZARTESİ :

AKREP BURCU

Yıldızınız yıl boyu parıldayıp duracak
Belki şans günde beş kez kapınızı vuracak
Görmeyecek gözünüz ne parayı ne pulu
1980'de bulacaksınız suyu!

Aynı görüşteyiz

Toprak Reformu Kanununun henüz tasarı halindeki maddelerine karşı çıkan AP. Adana Milletvekili Cavit Oral, nedenini şöyle açıklamış: «Toprağı elinden alınan toprak sahibi ya fücceten ölür, ya üzüntüsünden intihar eder.»

Evet. Ya da sayın politikacımız gibi üzüntüden, partinin birinden çıkıp birine girer. Birinden çıkıp, birine girer.

1946'dan 72'ye az tür atmadı...

SALI :

YAY BURCU

Bu yıl tamir görecek pabucunuzun teki
Bir düşeş, bir mars derken atacaksınız yeki
Piştide kalb kırmayın, etmeyin kötü kelâm
Bütün kahve halkına tarafımızdan selâm.

Kimi kızdırdık acaba?

Biz Ankara'nın havasıyla uğraşırken, Avrupa'dan gelen habere bakın:

«Vergilere kızan bir Norveç'li, başkentin suyunu zehirledi.»

Bu haber sanırız hava kirlenmesiyle savaşanları epey etkileyecek.

Neyse ki telâşa kapılıp, milyarlık yatırımlara girişilmemişti henüz. Havayı deterjanlı suyla mı yıkasak, içindeki zehiri filtreden mi geçirsek diye düşünüldüğü sırada bu işte bir güve yeniği olduğu çıktı ortaya.

Suç ne kalorifer yakıcılarında, ne otomobil sürücülerinde... Bırakalım dumanı, isi...

Acaba, kimin vergilere attı tepesi?

ÇARŞAMBA :

OĞLAK BURCU

Çarşı pazardan şöyle birazcık uzak durun
Boşverin ete süte, tarhanaya yumulun
Baharda bir sevinç var, esmer mi, kumral mı ne
Çeşit çeşit kızlarla bu yaz geçecek gene.

Sonuna bakalım

«Japonya örneği ve Türkiye» başlıklı incelemesine şöyle başlamış Mehmet Barlas: «Bizden 100 yıl sonra Japonya'da reform yapılmaya başlandı.»

Güzel ya, hüner başlamakta değil, başlanılan bir işi sürdürmektedir birader.

Yaptılar, bitirdiler.

Ama biz yüz yıl önce başladık, Allahın izniyle garanti bir yüz yıl daha gider!

PERŞEMBE :

KOVA BURCU

Yenen golün fazlası nefes darlığı yapar
Sen köşeyi tutmazsan, eloğlu elbet atar
Filen dönmüş bütçeye, delik üstüne delik
Görünüyor bu sene takıma ikinci lig.

Alıştıra alıştıra

İstanbul'un kaderini çizenler, kentin geleceğiyle ilgili görüşlerini tefrika etmeyi alışkanlık haline getirdiler. Pehlivan romanları gibi her hafta bir bölümünü yayınlatıyorlar.

İşte bu haftanın açıklaması:

«Dört yıl sonra İstanbul'da arsa kalmayacak.»

Alıştığımızdan, hiç sarsılmadık.

Dört yıl sonra İstanbul'da mikropsuz deniz kalmayacak.

Elektrik kalmayacak.

İçme suyu kalmayacak.

Kaldırım kalmayacak, cadde kalmayacak, park, bahçe, ev, apartman kalmayacak.

Peki, sonra?...

Modern şehirleşmeye doğru gidiyoruz derken, İstanbul ilk çağları temsile başlayacak.

Turist akınını ondan sonra görün siz.

CUMA :

BALIK BURCU

Geçen seneki gibi bu yıl da gözdesiniz
Kâh ağda, kâh tavada, bazan denizdesiniz
Doları da, markı da bastıracak ününüz
Pırıl pırıl güneşli geçecek her gününüz.

Ne hazırlık, ne masraf

Otomobille uçabileceğini iddia eden İngiliz genci, özel olarak yaptırdığı uçak pervanesini takmış arabasının önüne. Dünyanın parasına kıyıp aldığı kanatla kuyruğu da bağladıktan sonra seyircilerin meraklı bakışları arasında içine kurulmuş, gaza basmış, uça uça elli metrecik uçmuş.

Sonra ne olmuş diyeceksiniz.

Ne olacak? Düştüğü gölde boğulmaktan güç kurtarmışlar delikanlıyı.

Gençlik işte. Çocukçağız ne bilsin dünyada neler olup bittiğini?

Bizde özel tertibat yapmadan arabasıyla haftada kaç kişinin uçup gittiğini...

CUMARTESİ :

Neden acaba?

Kırk şişe Türk birası içen Alman komaya girmiş.

Allah Allah!

Neden acaba?

Alkol almaktan mı, borçlu kalmaktan mı?

PAZAR :

Bir atama

Televizyondaki konuşmasını pek beğenen bir yurttaş, Osman Kibar'a telgraf çekerek müjdeyi vermiş:

«Osman bey, sizi 67 vilâyete Belediye Başkanı tâyin ettim.»

«Tâyin ettim» de ne demek?

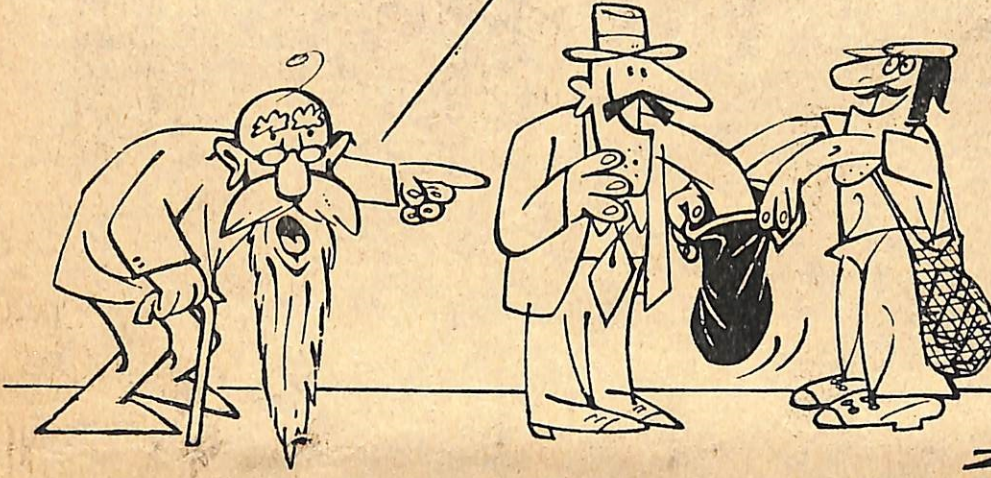
Kimbilir, telgrafın sahibi de kendini tahta cülûs eden bir Osmanlı hükümdarı sansa gerek!

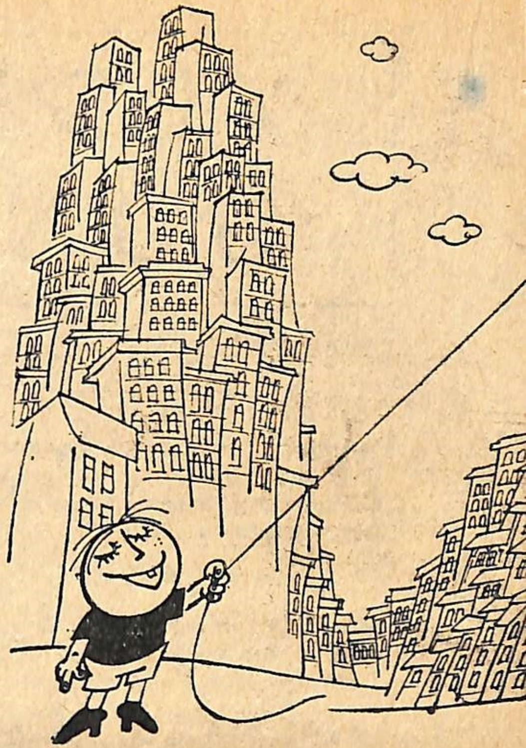
Merakımız, bakalım sayın Kibar bu atamayı nasıl karşılayacak?

Vedat SAYGEL

«Güleriz ağlanacak halimize!»

— Şimdi inandım... Sen sahiden
hayatımda görmedim!..

F İ L M . . .

Filmin adı: ACI AŞK (Önce «Zehirli Aşk» tı adı, sonra değişti).

Prodüktörü: Seyfettin Caka (Eski zahire tüccarı).

Senarist: Bülent Durmavan (Bir gecede iki senaryo yazar, iki yabancı filmden üç Türk filmi çıkarır, orta ikiden belgeli ama kültürlü ve çok marifetli).

Rejisör: Safi Çekal (Aynı zamanda aktörlüğü de vardır, her filmi bir rekordur. Eli çabuktur. Liseden ayrılmış, ünlü aktrist Feride (Feri) Fer ile nişanlanıp bozuşmuştur. Şarkı sözü, senaryo da yazar, figüranları azarlar.)

Artistler: Bediz Çan (Tahsili özel, profili güzel, onun için hep yan bakar, arada bir sahneye çıkar, şarkı markı söyler, adı en üste yazılmaz, film bir haftadan çok sürerse oynamaz, burnundan kıl aldırmaz, senaryo falan okumaz.) Rüya Kibrit (Her filmde muhakkak ağlar, böylece rol yaptığını, artistik gücünü gösterdiğini sanır, her filmde şarkı söylemeden edemez, dudaklarını ıslatır, gözlerini süzer, iki filmi birden bitirir bir anda, metresi olduğu erkeği, gazeteciler arkadaşı diye yazmazlarsa röportaj yaptırmaz, her filme geç gelir, dadısız, uşaksız rol kabul etmez.) Gülten Soyer: Her filmde soyunarak başrolde oynayanları sileceğini sanır, gece kulüplerinden çıkmaz, vücudu hariç hiçbir seyircinin ilgisini çekmez ama, o aksini iddia eder. Erdal Ayvaoğlu: Filmlerde kötü adam oynar, rolünü bıyıkları, haşin bakışlarıyla tamamlar, en zayıf vücutlu jönden bile dayak yer, pis pis güler, hainlik yapar...

Figüranlar: Göze çarpmak için yapmadıkları nı koymazlar ama bir türlü şans yardım etmez, arka plânda kalırlar...

Kadınlar Koca

Turşucu Osman'ın Şazimet'i:
Aldırmıyoruz artık kokmuşa, sararmışa
Ben kavanozluyorum, bey taşıyor çarşıya
Bir maaşa kalsaydık, ne olurdu halimiz?
On bardak su, bir hıyar... Turşuya gel turşuya.

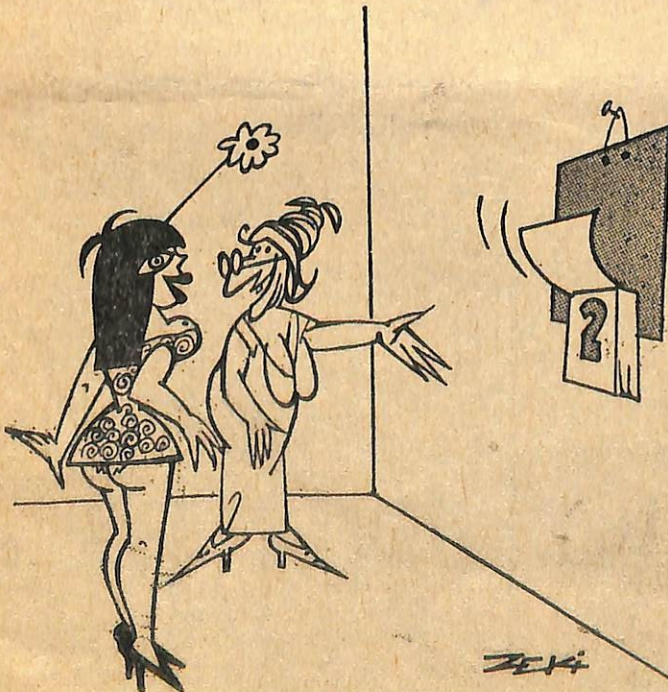
Bakkal Nuri'nin Nebahat'ı:
Kasada otururum, hesabı ben tutarım
Veresiyeyi sevmem, peşin kazık atarım
Vergi falan diyerek kızdırmasınlar beni,
Numaramı çekerek, iflâs topu atarım...

Karaborsacının Telli Naciye'si:
Tabelâ yok, dükkân yok... Ama doldurduk evi.
Ne işletme vergisi, ne de gelir defteri...
Elbet zahmetsiz olmaz böylesine tatlı kâr
Kocam görür önceden, görülecek yerleri...

İğneci İsmail'in Güllü'sü:
Sağlamı hiç sevmeyiz, sempatimiz hastaya
Her kadın beni bulur uğrayınca kazaya
Bey, cinsel kudret için, ben, gebeliğe karşı
Alışıp şırıngaya, basıyoruz kabaya...

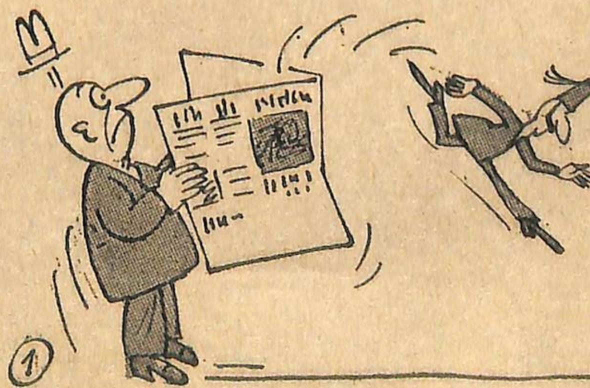
Badanacı Halil'in Melâhat'ı:
Bir teneke kireçle on ev çıkar en azı,
Herkes tüyünü yolar, kocam da boyar kazı
İki metrekareye yüz ellicik alınca,
Fırçasını yiyenler olur tursil beyazı...

— Geçim sıkıntısı, cinsel dengesizlik yapıyor. —

— Bak, kızım.. bu ay geçim sıkıntısı çekmeyeceksiniz!..

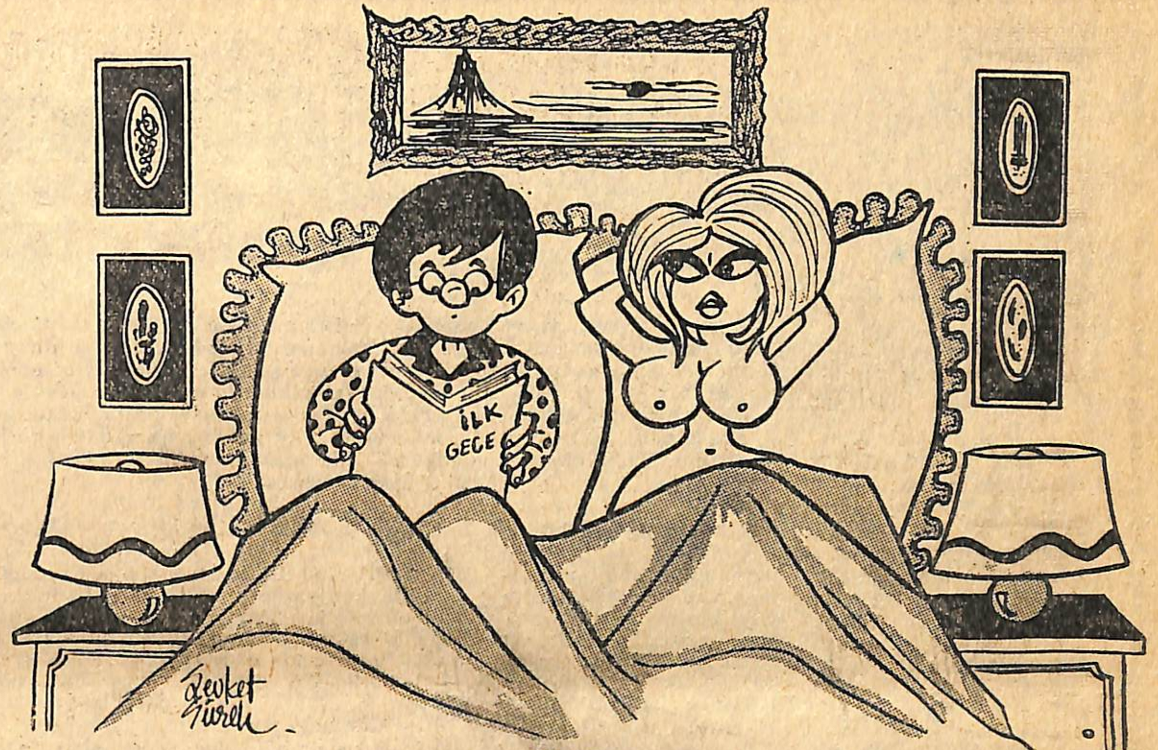
Turhan Selçuk'un «Abdülcanbaz»ı

ABDÜLCANBAZ'IN HARİ

...rika çocukmuşsun be!.. Böyle uçurtma

Yazısız

...arını Anlatıyor

Kadın Terzisi Niyazi'nin Neclâ'sı:
Para sel gibi bizde, görünüyor besbelli
Kocama diktiriyor sosyetenin güzeli
O ölçüyü alırken birazcık kıskansam da
«Sen de serbestsin» diyen kocaya ne demeli...
Tefeci Salih'in Saliha'sı:
Özel kalkınma için herkes beyime muhtaç,
Teşkilâtsız kredi ve yüzde beşyüz kazanç...
Meslekte üstüne yok, hattâ diyor ki beyim;
İstersem bırakırım, bankaları bile aç...
Müteahhit Muhittin'in Aysel'i:
Beyim hiç sermayesiz oldu milyonluk adam
Hileli inşaat mı? Bizim için değil gam.
Tez tez yıkılmalı ki yaptığımız binalar
Uygulama sahası bulsun bizim program...
Komisyoncu Kemal'in Gonca'sı:
Bizimki iki lak lak, bu insanlar çok salak
Tanrının lûtfettiği şu zahmetsiz kâra bak
Bir masa, iki koltuk, bir de afilli levha
Gerisine karışma, işi Kemal'e bırak...
Seyyar Satıcı İbo'nun Tazegül'ü:
Seyyar deyip geçmeyin, bizde vardır her ayak,
İnsanı doyurur mu, iki ayna, üç tarak?...
Esrardan vuruyoruz biz voliyi o biçim
İşimiz mebus kadar, senatör kadar kıyak...

Fikret YILMAZ

V E S E Y İ R C İ

AHMET DUMAN: Vurdulu kırdılı, aşklı, maceralı filmleri kaçırmaz, ne iş bulursa yapar, ama bir türlü karısına yaranamaz. Filmde çok zengin olan fabrikatör, iflâs edip kendisi gibi el - ayak işleri yapmaya başlayınca ona çok acır, ağlayacak hale gelir, kötü adam dayak yiyince güler...

AYŞE DUMAN: Dramatik filmleri seşer, cebinden mendilini eksik etmez, filmdeki varlıklı kişilerin giyimlerini kuşamlarını, eşyalarını didik didik inceler, babası kızını, fakir âşığıyla evlenmesin diye Avrupa'ya gönderdiğinde perdeye hücum edip babayı boğazlayası gelir, ama kendi kızı bir çulsuza âşık olacak olsa kızının saçını başını yolar...

KASIM KALE: Öğrencidir, aynı zamanda futbol oynar bir amatör takımda. Sinemaya yalnız gelmez, arakladığı bir kızla gelir, bu genellikle Cici Raziye'dir. Kıza bir sakız, bir gazoz alıverir, ikide bir de yumulur, mıncıklar, sık sık okuldan kaçar, sinemaya gider, sinemaya vakit geçirmek için gelir ayrıca karanlıkta kızla yanyana olmak işine gelir...

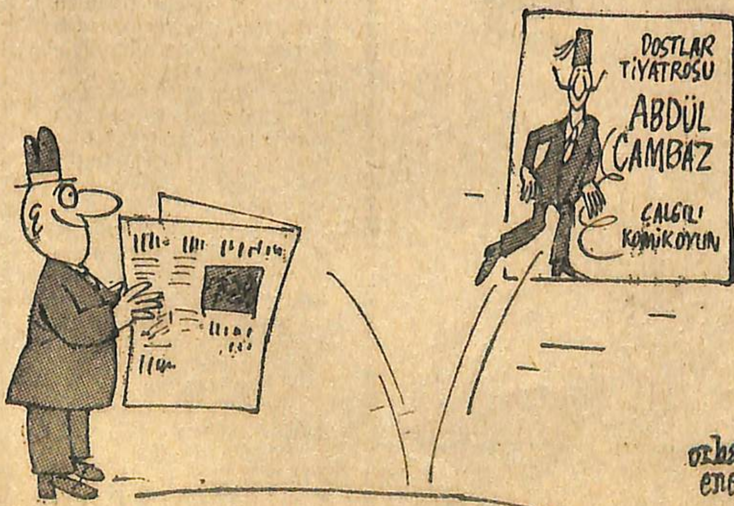
RAZİYE CİCİ: Soyadı gibi pek cici değildir, ama idare eder, film artistlerinin her hareketini taklit eder, o da onlar gibi film çevirmek ister, ne rol olursa olsun razıdır, icabında soyunabilir, ama şu annesinin babasının geri kafalılığı olmasa o ne yapacağını bilir. Şimdilik sinemaya gitmek uğruna Kasım'ın sululuklarına katlanır, annesini arkadaşıma gidiyorum diye kandırır...

Hatice İşlek, Fatma Seher, Kadriye Şener... Sinemaya hülya kurmak için giderler. Ârif Kendir, Ali Emir, Sadi Emre... Sinemaya lâf olsun diye giderler...

Alan razı satan razı, ne derler?... Ne derlerse desinler!...

Erhan TIĞLI

...atroya uygulandı. — Gazeteler —

Adem — Yahu, bana yedirdiğin elma değil, ayva imiş!..

(2)

...ADE BİR MACERASI!

BOĞAZ KÖPRÜSÜNÜN TEKNİK ÖZELLİKLERİ...

Bize gelen paket ve mektuplardan Boğaz Köprüsü hakkında münasebetsiz ve hiçbir işe yaramayan sorular sorulmaktadır... İlmî heyetimiz ve divan kurulumuz bu hususu görüşmek için toplanmış ve şu neticeye varmış bulunmaktadır: RAPOR: Boğaz Köprüsü hakkında meraklıların sordukları sorulara cevap vermek zamanı gelmiş ve bu ciddî iş için sayın Suavi Süalp vazifelendirilmiştir. Kendisi herkesi aydınlatacak ve bundan sonra herkes bilmecburiye susacaktır... Yetkilinin ağzından çıkacak her kelime altın değerindedir... Sıkı saklanması şarttır...

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇ **SUAVİ SÜALP** ◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

BOĞAZ KÖPRÜSÜ NE İŞE YARAYACAK:

En çok sorulan soru şüphesiz ki budur. Bahattin'in bile bu soruyu sorması bizim de önce bunu cevaplandırmamızı gerekli kılmış bulunuyor.

Efendim Boğaz Köprüsü üstünden hayvanların, insanların, motorlu veya motorsuz taşıtların, müteharrik makinalarla lâstik tekerlekli traktörlerin rahatça geçeceği, trafik yönünden seyrüseferin çift taraflı hareket etmesini sağlayacak, betondan, potrel ve çelikten yapılmış bir geçit vasıtasıdır. (Bu tarif bu seneki trafik imtihanlarında sorulacaktır.)

Boğaz Köprüsü Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlayacağı gibi, meselâ Venezüellâ'dan kalkan bir otomobil saatte 135 Km. ile hareket ettiği takdirde en kısa bir zamanda, fazla dolaşmadan Zincirlikuyu üzerinden Köprüyü geçerek Asya'ya varmış olacaktır. Ayrıca birçok insan, hayvan ve taşıt aracı da köprüden istifade etmek hakkını kazanacak, bu zamana kadar 1798 metre olan Boğaz mesafesi daha kısalarak zaman kazandıracağı gibi bilhassa trafiğin yükünü hafifleterek fayda sağlaması bakımından da dikkate şayan bir manzara arzetmektedir. Bu duruma göre normal yürüyüişlü bir erkek veya kadın, yürüyerek veya yayan olarak köprüden geçerek istediği yere gidebilecektir. İki yaka arasındaki muhasematın artması da köprünün faydalarındandır.

KÖPRÜ KAÇA MAL OLABİLİR:

Bu da teknik hususlara göre sorulan bir sorudur. Müteahhitlerin dediğine göre köprünün beton plosterleri 80 milyona ihale edilmiş, çelik ve demir konstrüksüyonu ise 196 milyona Habip Adamakıllı firmasına finansman karşılığı bloke edilerek devürasyon hesaplarının çıkmasına karşılık verilmiştir. İşçilik ve dişçilik hesapları, formantasyon ve hafriyat işleri ise Şadi Dinççağ tarafından çizilmişmiş. Plânlar aydinger kâğıdına tape edilerek fotokopi ile izolatap yapılarak merkeze bağlanmıştır.

Merkezin, yapılan hesapları tasdikinden sonra 70 milyon kadar işçilik hesabı çıkartması normal sayılmalıdır ki bu da Şadi beyin avantasını bozmamaktadır. Kısaca köprünün tüm maliyeti 680 milyona varacak, kalan para vezneden defaten, bir seferde elden ödenecektir.

TEKNİK ÖLÇÜLER NEDİR:

Bu suali de daha çok mühendis mektebinde okuyan okuyucular veya tekniğe meraklı vatandaşlar sormaktadır. Aslında bizim elimizde, ölçüler hakkında bir teknik bilgi yoktur. Çünkü dosyalar şantiyede saklanmakta ve başında Kürt Memet durmaktadır. Fakat genel biçime göre verebileceğimiz teknik ölçüler şunlar olacaktır ki bu da köprünün biçimine bağlıdır.

1 — Boğaz Köprüsü emsaline benzememek şartıyla yapılmaktadır.

2 — Şekil olarak asma gibi görünüyorsa da aslında asma değil basma köprü olarak yapılmaktadır.

3 — Aşağı çeken kolonlarla, yukarı iten kolonlar birbirine kuvvet dengesi sağlayacak şekilde yapılmış olup çekiş kuvveti 789 atmosfer karbonattır.

4 — Başlıklar su geçirmez çeliktendir. Bir ton suyun geçebilecei her metrekare başına 654 atmosfer sıvı hacmi eşit olmaktadır.

5 — Geçiş kısmı olan plânetlerin her biri 67 ton ağırlığında olup, üstünden geçecek ağırlığın beş katının altı fazlası için yirmi kilo eğilme hakkı tanınmıştır. Esneme ve sarsılma gücü 456 fahrenhayttir.

6 — Köprünün yüksekliği altmış kadem olup Normandia transatlantiğinin geçmesi ölçüsü içinde yapılmıştır. Aynı zamanda gemi dumanlarının yayaların genzine kaçmaması hususu dikkate alınmıştır. Bu yükseklik, ilerde dana büyük imkânlar sağlanması da düşünülerek istendiği kadar yükseltilebilecektir.

7 — Köprüden geçecek yayalar için ayrılan tretuar ile hayvanların geçeceği keçi yolundan başka ortada taşıt araçlarının geçmesi için ayrılan yol, iki yönlü olarak çizilmiştir. Herkesin süratine göre ayarlanan köprüden, aşağı bakacaklar için hususî yerler ayrılmıştır. Balık tutmak hususunda şimdilik bir kayıt yoktur. Bundan başka olarak veya olmayarak intihar edecekler için lüzumlu yerler ayrılmıştır.

8 — Köprünün yüzde sekizbuçuk eğilimle sallanması halinde 150 km. hızla esen fırtınalara göre ayarlanmış, fırtına sismograf sistemi alttan kenetlenerek kullanılacaktır.

9 — Köprünün her türlü vaziyetlere karşı ayarlanmış alârm ve radar sistemi 6 X 9 ebadında olduğu için on dakika içinde en ufak bir tehlike bile kalmayacaktır.

10 — Köprünün ayakları ve onları bağlayan halatlar da en ince hesaplara göre tutturulmuş ve en aşağı bin sene hizmet etmek şartına göre yapılmıştır.

ÇEVRE YOLLARI NE DURUMDA:

Bu soruyu soranlar özel durumlarını hesaplayarak sormaktadırlar. Bize göre çevre yolları ve güzergâh üzerindeki arsaların spekülâtif durumlara yer vermeyecek şekilde ayarlanmasına çalışılmış, birtakım fırsatçıların bu civar üzerinde arsa satın alması yasaklanmıştır. Fakat daha önceden köprünün bu civarda yapılacağını her ne sebeptense bilen kimseler tarafından arsaların kapatılması bizi ilgilendirmez. Çevre yolları üzerinde doğacak yeni bir hayatın bu civara ayrı bir renk katacağı ve birçok kişinin yolunu bulacağı ihtimali elbette vardır. Yollar en son teknik ve modern cihazların kontrolunda olacak, hiçbir yaya veya kaya yolda bulunmayacaktır. Yoldaki asfaltın altı aydan önce bozulmaması için yollarda daimî ekipler Şekip'in nezaretinde dolaşacak, en ufak bir harekette vaziyete müdahale e d e b i l e ceklerdir. Transit olarak yapılan yollardan transit olmadan geçmek yasak olabileceği gibi, köprüden geçmeyen araçların bu yollarda dolaşması yasaktır.

KÖPRÜDEN GEÇME VAZİYETLERİ:

Köprüden geçen her yayadan beş lira, hayvan başına yedibuçuk lira, araç başına yüzelli lira alınacak, köprünün iki başında bulunan kontrol memurları her geçenin üstünün başının durumunu kontrol ettikten sonra koyverecеklerdir. Yazın köprüden gömleksiz, kışın ise paltosuz geçmek yayalar için katiyen yasaktır. Çünkü Boğaz'dan esen poyraz birçok kişinin üşütüp hastalanmasına sebep olacaktır. Köprüden geçen her araç için sürat tahdidi kâğıdı verilecek, köprünün tam ortasına gelen araçlar korna çalarak geçtiklerini bir sefer için haber verecеklerdir. İkinci seferde haber verme mecburiyeti yoktur. Herkese haftada bir kere köprüden geçme hakkı tanınmıştır. İsmini yazdıran kimse ancak ertesi hafta köprüden istifade edecektir. Bu suretle herkesin köprüden en aşağı senede bir kere geçmesi temin edilecektir.

İHTİYAÇ İÇİN YAPILAN TESİSLER:

Köprüde beş kebapçı, üç lâhmacun fırını, beş işkembe çorbası salonu, iki berber, altı kuaför, üç eczane, beş hamam ve kasap, manav, bakkal gibi tesisler bulunacak, bunlara ait esnaf göğüslerinde köprünün resmi bulunan kokartlar taşıyacaklardır. Ayrıca köprüde film çekmek ücrete tâbi olup gündeliği şimdilik 4500 liradır. Tanınmış kimselerin köprüden geçmeleri halinde köprüde vazifeli fotoğrafçılar vazife başına geçeceklerdir.

İşte büyük bir tesisin kısaca teknik durumunu gözlerinizin önüne serdik. Bütün bunlara rağmen Boğaz Köprüsünün bitmesinden sonra sual soracaklara bürolarımız her gün açık olcaktır.

İstanbul'a bambaşka bir güzellik katacak olan köprü uğurlu olsun.

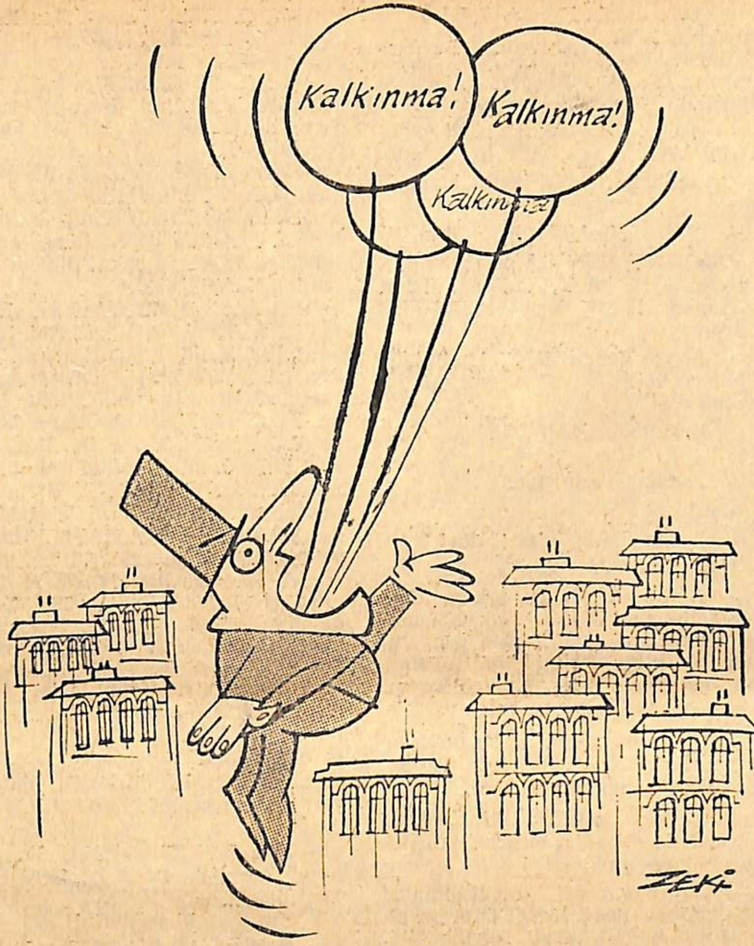
Suavi SÜALP

Etler sınıflandırılacak. — Gazeteler —

DİNÇÇAĞ

Kasaplara göre:

III. sınıf... **II. sınıf...** **I. sınıf!**

Parçala Behçet!

Seks filmleri çoğaldı, Hollywood'a ne hacet;
Figüranlar soyundu; yumul, «Parçala Behçet!»

Yeşilçam'ın lâstiği seks yolunda patladı;
Kızcağızı bekletme; şişir, «Pompala Behçet!»

Seksin ne badanası, ne de boyası kalmış;
Al eline fırçayı; bastır, «Fırçala Behçet!»

Sansürün aklı eser kızları oynatmazsa
Dansöz elbisesi giy; oyna, «Çalkala Behçet!»

Yeşilçam yatağında star'lığı kaçırma;
Kısmet eline geçti; tut da «Yakala Behçet!»

Sevişirken tokatlar, yumruklar gırla gitsin;
Göster sadistliğini; vur, kır, «Hırpala Behçet!»

İlgili izin vermez vizyona giremezsen
Sen işini bilirsin; hemen «Tokala Behçet!»

Eleştirici kimmiş; yazsın, söylesin dursun;
Onların lâflarını ağza «Tıkala Behçet!»

İşletmeci istiyor, böyle filimler çevir;
Onlar da çuvalladı; sen de «Çuvalla Behçet!»

Senaryo cahil işi, yönetmenler Allahlık;
Teklemeyen kalmadı, sen de «Zırvala Behçet!»

Mukadder ÖZAKMAN

YELPAZE — Refik ERDURAN

FİZİBİLİTE!

ÜRETKEN insanlarız ya? Kendimizi hızla çoğaltır. ken boyuna başka şeyler, o arada bol bol da lâf üretiyoruz. Üstelik kendi dilimizi yeni sözcüklerle zenginleştirmemiz yetmiyor; başkalarının dillerine de ikide birde uydurma kelimeler katıyoruz. «Sosyetik» falan gibi...

Son zamanlarda o biçim bir yerli malı «yabancı» sözcük pek moda oldu:

Fizibilite.

İngilizce ile Fransızca karışımı, ama o söylenişiyle iki dilde de bulunmayan bir lâf bu. «Olabilirlik» demek. Yâni akla yakınlık, hesaplılık... Daha çok iş ve sanayi alanlarında kullanılıyor.

Bir tesis kuracağınız vakit plânlarınızı uzmanlara inceletiyorsunuz. Hesap kitap, «Tamam, bu iş yürür, para da getirir, hiçbir yönden pürüz çıkarmaz» derlerse sizin girişiminiz iyi «fizibilite» fetvası almış oluyor.

Duruma bakılırsa son zamanlarda özel sektörümüzdeki işlerin maşallahı var.

Bir fizibilite, bir fizibilite! Maşallah demek yetmez. Tuh tuh tuh diye sağa sola mı tükürmeli, tahtalara mı vurmalı, deve mi kesmeli? Gazeteleri saran çarşaf kadar hisse senedi ilânlarını okurken nazara karşı ne yapacağını şaşırıyor insan.

Özel girişimin beşiği ve kalesi Batı'da en kârlı yatırım yüzde on, bilemediniz yüzde onbeş getirir. Bunlar gerçekten nâdir bulunur oranlardır. Kırk yılda bir gerçekleşseler bile borsada hemen o firmaların hisse senetleri kapışılır, fiyatları yükselir, kârlılık oranı yine yüzde onun epeyce altına düşer.

Paranızı —yirmi otuz bin liradan az olmamak ve bir yıldan fazla vâdeyle hesapta bırakılmak şartıyla— bankaların tasarruf programlarına yatırırsanız yüzde beşbuçuk, belki altı oranında faiz alırsınız.

Şirketler yüzde onbeş kâr etseler bile hissedarlarına bunun ancak yarısını dağıtabilir, gerisini vergilere ve tesis yenilemeye harcarlar. Tabiî, tersi de vardır hesapta. Hisse senedi satın alanlar zarar etme ihtimalini de peşin peşin kabullenmiş sayılırlar.

O ihtimal pek sık gerçekleşir. Son beş yılda Avrupa ve Amerika borsalarında hisse senedi alıp satanlar arasında zarar edenlerin sayısı kâr edenlerden çok yüksektir.

Bu durumda piyasaya hisse senedi çıkaranların yüksek kazanç değil, herhangi bir kâr vaadinde bulunmaları kanunla yasaklanmıştır birçok ülkelerde. Oralarda biri çıksa da «Firma kurdum, yüzde yirmi kâr edeceğini hesaplıyorum, o umutla piyasaya sürdüğüm hisse senetlerini alın» diye ilân yayınlasa, hemen tutuklanır.

Bizde ise ekonomi —dediğim gibi, maşallah!— o kadar üretken ki, öyle yüzdeler küheylân yanında uyuz merkep kalıyor. Geçenlerde sermayesini 30 milyona yükselttiğini gazete ilânlarıyla tekrar tekrar açıklayan bir şirketimizin bildirdiği ayrıntılara bakın:

«Fizibilite raporuna göre % 53 brüt kârlı. (Net % 30 temettü dağıtabilir). Teşvik belgesiyle 18 küsur milyon liralık gümrük muafiyeti, % 30 yatırım indirimi ve çok düşük faizli kredi imkânına sahiptir.»

Bir başka şirket onun hemen yanıbaşında yayınlanan daha da iri ilânlarla şu açıklamayı yapıyor:

«50 milyon istedik, 60 milyon verdiniz, teşekkür ederiz.»

Ahali daha önceki bir ilâna uyarak o kadar çok para yatırmış ki, fazlasını iade imkânı da bulunmadığından 10 milyonluk farkın kabul edilmesi kararlaştırılmış!

Hele küçük ilânlardaki hisse senedi alışverişiyle ilgili sütunlara göz gezdirin. Kâr yüzdelerinin % 10 ile % 200 arasında değiştiğini göreceksiniz.

İyi, güzel Allah versin. Yurtdaşlarımızın kâr etmelerine kızacak değiliz. Tersine, pek sevinir, üç beş kuruş arttırabildiğimizi biz de öyle yerlere yatırıp ihtiyarlık yıllarımızı şimdiden garantiye alırdık...

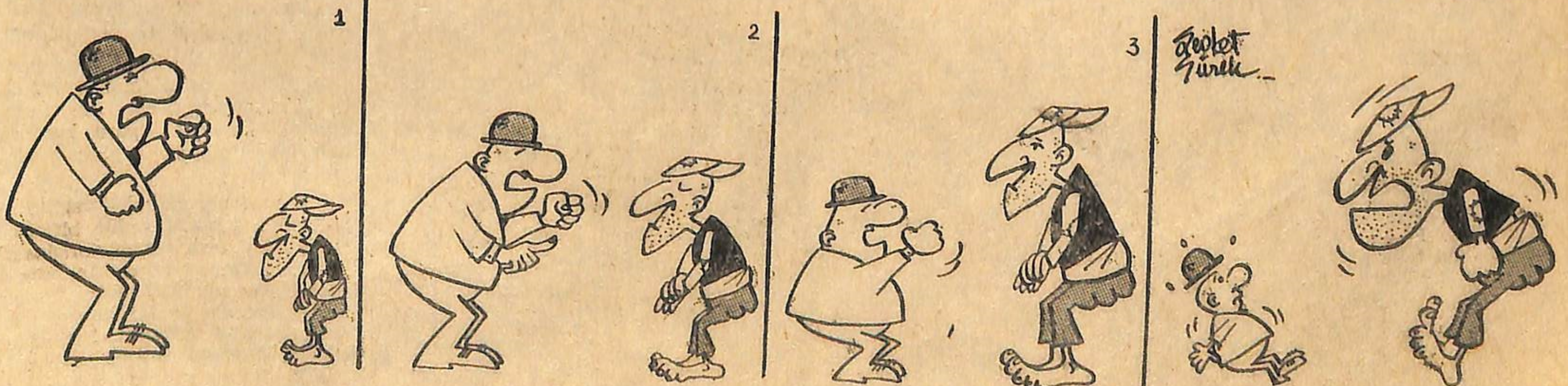
Eğer aynı gazetelerin baş sayfalarında başka haberler olmasaydı!

Onları sıralamaya hacet yok. Biliyorsunuz: Vergi yetersizliği yüzünden bütçemizin boyuna açık vermesi, az kârlı işlere yatırım yetersizliği yüzünden işsizliğin çığ gibi artması, ücret yetersizliği yüzünden işçilerimizin bazı bölümlerinin bunalımlara sürüklenmesi, v.b.

O sorunlar çözümlenmeden bu kârlılık yürür, herhangi bir yurtdaşımızın (en kabadayısı dahil) geleceğini garantiye alabilir mi?

Bana sorarsanız, fizibilitesi yok!

Refik ERDURAN

Yazısız

Kanarya'ya 2 Pasaport

Vedat Saygel

TRENİN kalkmasına beş dakika kala, kendimizi soluk soluğa Sirkeci garına attık ki, içerisi ana baba günü!

— Yahu, gişe...

Yol yol uzayan kuyrukları gösteren eşim:

— Ayol, buranın her yanı gişe, dedi. Gir kuyruğun birine, al biletimizi.

İstersen kentin yerlisi ol. Tren yolculuğunun, girdiğin istasyonun yabancısıysan, ilk yolculukta elbet bocalayacaksın! Gişelerden birinin başındaki kalabalığa sokuldum, bir kaç kişi birden sordu:

— Pasaport var mı âbi?

— Bak, dedim eşime, adamlar pasaport sormasa, Kanarya'ya gideceğiz derken Almanya'da alacağız soluğu!

Seğirttim başka gişeye, daha sıraya girmeden bir manga sivilin saldırısına uğradım:

— Pasaport var mı âbicim?

Ulan hiç banliyö bileti kesen gişe yok mu bu garda?

Bizim trenin kalkmasına bir iki dakika var, yok. Yallah üçüncü gişeye... Ortalıkta dolaşan insan seli haydi peşimden:

— Pasaportunuz var mı âbim?

Çıldıracağım!

— Bre Allahın kulları, Kanarya'ya gitmek için bileti nerden alacağız?

Çevremi kuşatanlardan biri:

— Bilet işi kolay âbicim, sen pasaporttan haber ver! deyince, başımdan aşağı kaynar sular indi! Kirası ucuz diye taşındığımız bu yeni semte, meğer pasaportsuz girilip çıkılamıyordu ha! Diyelim biz Sirkeci'ye serdik postu, kaldık. Peki, çocuklar n'olacaktı? «Öğleye varmadan döneriz» diye bıraktığımız o yavrucaklar bi başlarına ne yapacaklardı?

Eşime baktım, gözlerinde titreşen damlacıklar yanaklarından süzüldü, süzülecek:

— Yabancısı olduğun bir semtin yerlilerine danışmadan bir yol tutup kafanın dikine gidersen, böyle olur işte! diyen sesi tir tir titriyor.

— Yahu ne bilirim Kanarya'nın bizim sınırlarımızın dışında kaldığını? Komşuların arasında hiç başka bir dil konuşanı var mı? Yok. Şimdi tartışmayı bırakalım da, ya evimize varmak, ya da çocukları yanımıza almak için bir çare düşünelim.

— Başka çaremiz kalmadığına göre, çare arayalım bâri.

Pasaport soranların biri gidiyor, on'u geliyor yanımıza. Kimseye aldırış ettiğimiz yok, karı koca başbaşa vermiş ha bre çare arıyoruz.

— Kazara parçalanmış bir aile olarak hükûmete dilekçe mi versek,

yardım ricası ile durumumuzu vilâyete mi bildirsek?

— Dilekçe verelim.

— Hayır, vali beye çıkalım.

— En iyisi önce bir hukukçuya danışalım, derken sevinçle kolumu çimdikledi eşim:

— Ayol, şu kalabalığın ortasındaki çıplak başlı, telâşlı şişman adam senin askerlik arkadaşın değil mi?

— Benzeyiş bu kadar olur!

— Ne benzemesi şekerim, ta kendisi... Bahattin beeey!

Şişman adamın sesimizi duymasıyla, yanımıza seğirtmesi bir oldu. Sarıldık birbirimize! Böyle bir zamanda bir dost bulmanın sevincini, ancak yabancı bir yerde yalnızlıktan kıvrananlar bilir. Öpüşme faslı bitip de, hal hatır sorulacağını umarken, işinin başından aşkın olduğu peşindeki kalabalığa çene yarıştırmasından anlaşılan Bahattin bize dönüp sormaz mı:

— Pasaportunuz var mı?

Oysa, boş bulunup Kanarya'da bir ev kiraladığımızı anlatmaya daha yeni başlamıştı eşim.

— Yok, dedik. Konunun yabancısı olduğumuzdan...

Herif dinlemiyor ki... Bir bize soruyor, bir dönüp çevresindekilere birtakım talimatlar veriyor.

— Kolay, o işi adamlarıma yaptırırım ben.

Yanındakilerle bir şeyler konuştu gene.

— Nüfus cüzdanlarınızı verin.

Hay Allah! Başımıza pasaport derdi çıkacağını bilmiyorduk ki, alalım yanımıza. Harıl harıl arandığımızı görünce:

— Neyse canım, dedi, kimliğinizi belirten başka bir belge yok mu yanınızda?

— Evlenme cüzdanımız var, dedi eşim.

— Tamam, verin bana.

Verdik.

— Bunun harcı, vizesi, dövizi...

İyi, güzel ama para?...

— N'olursun anlayış göster, diye fısıldadı eşim. Evimize, çocuklarımıza kavuşalım da... Zararı yok, kolumdaki bileziklerimi bozdururum!

— Hiç vakit kaybetmeden bozdurup gelin hemen, dedi Bahattin.

Yarım saat sonra para onun elinde, üç saat kadar sonra da pasaportlar bizim elimizdeydi.

Adamlarına aldırdığı iki Kanarya biletini de cabadan elimize tutuşturup, bineceğimiz treni gösterirken:

— Varır varmaz mektubunuzu bekliyorum, dedi. İhmal etmeyin olmaz mı? Sık sık mektuplaşalım. Döneceğiniz zamanı ayrıca bildirirseniz, neler getirmeniz gerektiğini size ayrıntılı olarak yazarım.

Tren kalktı, o hâlâ hem konuşuyor, hem koşuyor:

— Başkalarıyla görüşmek yok, tamam mı? Beni göremezseniz bile sorun. «Sarı Bahattin'i nerde bulabiliriz?» diye kime sorsanız getirir size bana.

Tren hızlandıkça ses yavaşladı, tren hızlandıkça ses yavaşladı, bir süre sonra Bahattin göremiyeceğimiz kadar uzakta kaldı. Korkulu ve heyecanlı geçen koca bir günün yorgunluğuyla karı koca yığıldık koltuklara!

Kumkapı, Yenikapı, tren duruyor, kalkıyor, ne bilet soran oluyor, ne pasaport. Florya, Çekmece derken, vardık Kanarya'ya... Biletler, pasaportlar ellerimizde göğsümüzü gere gere yürüdük kapıya. Hayret! Biletleri aldılar da, pasaportlara bir göz bile atmadılar!

Mahalleye gelince:

— Ayol, bu işte bir bit yeniği var gibi geliyor bana, dedi eşim. Sen eve git, ben şimdi gelirim.

Ben daha çocuklarla hasret gidermeden damladı. Surat bir karış. Gözler ağlamaktan kıpkırmızı!

— Gene n'oldu?

— Daha ne olsun, diye saldı makaraları. Bir güzel dolandırılmışız! Hem de senin en yakın arkadaşın tarafından!...

— Pasaportlar sahte miymiş yâni?

Ne bilsin kadın? Bilse bilse her Allahın günü trenle gidip gelenler bilirdi. Fırladım ev sahibine. Adam bir başımızdan geçenleri dinledi, bir pasaportları inceledi:

— Sirkeci garının yabancısı oluşunuz, sizi kestirme tarafından birer pasaport sahibi yapmış, dedi. Ne diye gümrük simsarlarının ağına düşersiniz? Ne diye onun bunun ağzına bakarsınız? Kimseciklere danışmadan gişenin birine iki lira atacaktınız, trene kurulup rahatınıza bakacaktınız. Onların, «Pasaport, pasaport» diye çevrenize üşüşmeleri, sizi yabancı gördüklerinden. Almanya'dan dönen işçilerin getirip, gümrükten çıkaramadıkları eşyaya önce müşteri buluyorlar, gümrük ödemeden çekebilmek için de, pasaport hakkını satacak vatandaşlar arıyorlar.

— Peki, bizim yaptığımız onca masraf n'olacak şimdi?

Onun ne olacağını bizim ev sahibi bilmezmiş.

Sabah karanlığı Sirkeci'ye damlayıp, yapılan yanlışlığı Bahattin'e anlattım.

— Eee, dedi. Bilmeyerek eline bir fırsat vermişik. Daha ne istiyorsun Tanrıdan?...

— Karımın bileziklerini...

— Darılma ama hâlâ bıraktığın yerde otluyorsun. Bu pasaportu bir kere eline geçirdin mi?

— Geçirdik.

— Ömrün boyunca parasız pulsuz kaldın mı uğra gümrüğe, bir koy, beş al birader! İnanmazsan gel göstereyim.

Kalktık. Başladı gara girenlere sokulup sormaya:

— Pasaportunuz var mı âbicim?

Beş on kişiden sonra pasaportlu birini buldu. Sayfalarını karıştırıp baktı:

— Tamam, dedi. Televizyona benzer bir kayıt yok. Ne verelim âbicim?

Kısa bir pazarlık, yediyüz elli liraya fit oldular. Pasapartu adamlarından birine verdi, yarım saat kadar sonra televizyon geldi. Yediyüz elli lirayı pasaport sahibinin arasına sıkıştırıp, uzattı sahibine.

— Şimdi koş çağır oğlum Abdullah beyi...

Beş dakika sonra yanımızdaydı Abdullah bey. Hasretine kavuşmuşcasına televizyonu kucakladı, bir tomar parayı bizim Bahattin'e uzattı. Alan aldı, giden gitti, elindeki tomarı sayan Bahattin:

— Allah bereket versin, dedi. Bize de bir iki binlik kaldı.

— Oldu olacak şuna da bir müşteri buluver, diye uzattım pasaportu.

— Olmaaaz, dedi. Bu meslekten ekmek yemek istiyor musun sen?

Nasıl istemem? Her yediyüz elli liraya, yediyüz elli de göbek atardım.

— Hemen hazırlan öyleyse, dedi. İşte, pasaportun var, dövizin var, elindeki belgeyle para kazanmak için bir Almanya'ya gidip gelecek sin o kadar!

Kolayına zoruna bakmadan bu yolculuğu yapacağız. Eh, günün birinde nasıl olsa zararımızı da çıkaracağız... Ondan sonra bir daha Sirkeci garına uğramak mı?... Tövbeler olsun! Ömrümde iki kez simsarların azizliğine uğradım. Birincisinde gitmek istemediğim bir kente otobüs yolculuğu yapmak zorunda kaldım... İkincisinde Kanarya'ya gitmek için pasaport aldım!

Vedat SAYGEL

— İnönü, «Ecevit'in gidişi endişe vericidir» dedi. —

Sizin İçin

SİGARA İÇİLMEZ

Dolmuş yapan bir minibüs arabasının şoför mahallinde ve arka kısmında, büyük harflerle yazılmış iki levha:
«Sigara içilmesi yasaktır.»
Şoför bir sigara çıkarır, dudağının yan kısmına iliştirip, çakmağı ile yakar, dumanını savurur.
Şoför mahallinde oturan tiryaki bir yolcu dayanamaz, bir sigara çıkarır, o da yakıp dumanını savurur. Şoför:
— Beyefendi, sigara içilmesi yasaktır. Yazıyı okumadınız mı?
— Okudum... Fakat siz neden içiyorsunuz?...
— Ben kaptanım.
— Ben de süvari...

Muhsin GÜR
Örnek Mah. D. 29 Blok 2 Gr. No: 5 — ANKARA

KEK

Bir kız arkadaşımın evine gitmiştim. Çayla beraber kendi yaptığı keklerden ikram etti. Çok az yediğimi gören teyzesi:
— Yesene oğlum, yoksa sevmedin mi?... diye sordu.
Ev işlerindeki acemiliğini bildiğim kız arkadaşımı kızdırmak için:
— Sevmesine sevdim ama, fazla yersem belki zehirlenirim... Oysa, hayatımı daha fazla seviyorum! cevabını verdim.

Sabri HEMDİL
Nuri Pamir Cad. No: 27/3
Keçiören/ANKARA

SUTYEN

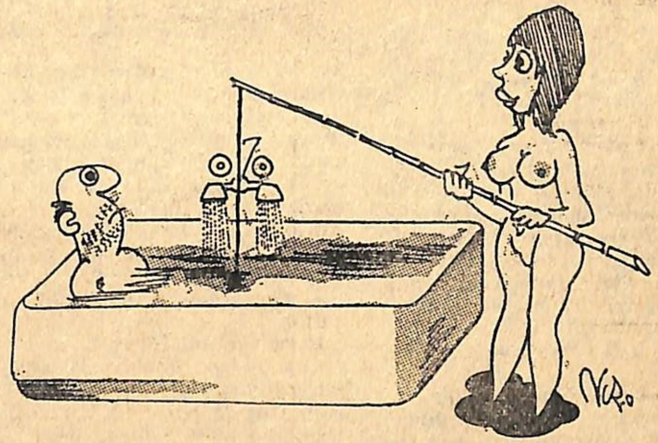
Bir adam karısına sutyen almak için bir mağazaya girer. Tezgâhtar, sutyenin numarasını sorar adama. Adam bilmemektedir numarasını.
Tezgâhtar yardım etmek amacıyla sormaya başlar adama:
— İki portakal gibi mi?
— Hayır.
— İki elma gibi mi?
— Hayır.
— İki yumurta gibi mi?
— Evet evet, sahanda pişmiş iki yumurta gibi, cevabını verir adam.

Naci SERDAROĞLU
Arpaçay Lisesi İngilizce Öğret.
Arpaçay/KARS

ANLAMAZMIŞ...

Çekilen kuraları sonucu Ağrı'ya düşen jandarma erlerinin mahalli dağıtımları yapılıyordu. Komutan, erlere:
— Oğlum sen merkeze, sen kaleme, sen kaza'ya...
Diye eratın dağıtımını sağlarken sıra köşesinde sâkin sâkin beklemekte olan bir ere geldiğinde:
— Oğlum sen de Hamur'a, dedi.
Kendisinin hamur işlerinde çalıştırılmak istendiğini ve Hamur'un da ilimizin 65 hanelik bir kaza merkezi olduğundan haberi olmayan saf er, kısa bir tereddüt geçirdikten sonra, yetiştiği askerî disipline komutanı selâmlayarak:
— Komutanım, benim sanatım berberliktir. Ben hamur işlerinden anlamam, demesin mi?!.

Ali İhsan ATABEY
2 No. lu Sağlık Ocağı Sekreteri
AĞRI

— Balık avcılığı seks gücünü artırıyor. —
(Nuri BİLGİN) — Pendik/İST.

BAŞI BİLİR

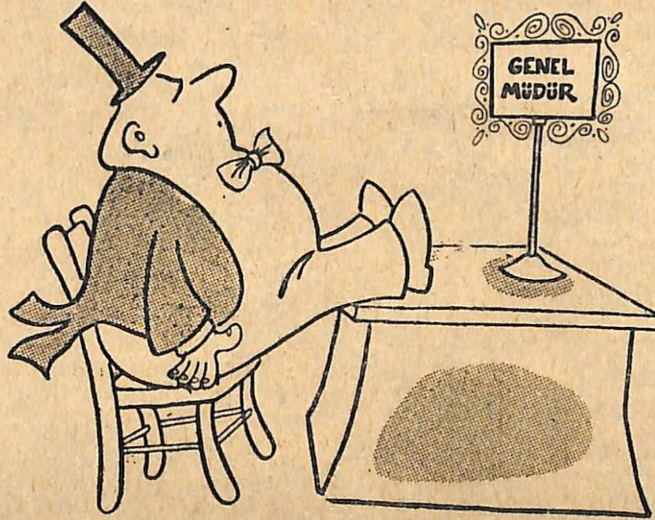
İlkokula yeni gidiyordum.
Bir gün berberde traş olurken, benim yaşlarımda, kasabaya yeni geldiği davranışlarından belli olan bir çocuk içeri girerek, berbere:
— «Amca, başı kaça traş ediyorsun?» diye sordu.
Berber:
— «Oğlum başı bilir. Büyük baş var, küçük baş var.» diye cevap verdi.

M. Şükrü ARIŞAN
Üsküdar Halide Edip Adıvar Ortaokulu Müdür Yardımcısı

EZİZ

Elâzığ ilinin Çemişkezek ilçesinden olan Aziz, küçük yaşta ailesi ile birlikte yine Elâzığ'ın Hırhırık köyüne yerleştikleri için, zaten kötü olan şivesini bir türlü düzeltememiş ve ancak ilkokul tahsili yapabilmişti. Zamanı gelince Aziz askere gitti.
İlk günü tanışma merasimi vardı. Komutan herkese ayrı ayrı soruyordu. Sıra Aziz'e gelmişti. Komutan sordu:
— Adın ne oğlum?
— Eziz.
— Annenin adı ne?
— Ezize.
— Babanın adı?...
— Abdüleziz.
— Memleketin?...
— Eleziz, komutanım! der.

H. Yunus IRLAYICI
Elâzığ Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi İnşaat Bölümü. ELÂZIĞ

— İşsizler Genel Müdürlüğü kurulacak. —
(Haldun ULUSOY)
Ziya Gökalp Cad. Çaldıran Sok. No: 1-4 Yenişehir/ANKARA

YEMEZ DE...

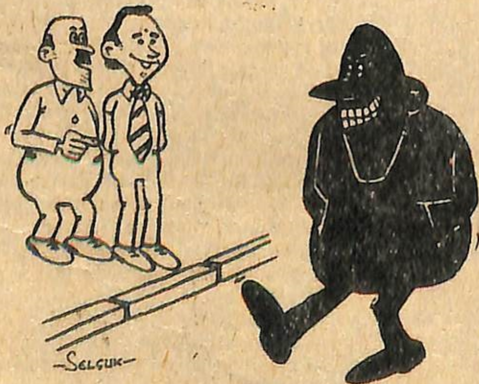
Eşek eti dedikodusunun en yaygın olduğu sıralarda idi. İki kişi büfeye yaklaştılar. Birisi sucuklu sandviç istedi.
Diğeri hemen atıldı:
— Bu sucuk eşek etinden mi?
Büfeci:
— Hayır, diye cevap verdi. Eşek eti kullanmıyoruz.
Soruyu soran rahatlamıştı. Gayet sakin konuştu:
— Güzel. Arkadaş eşek eti yemez de...

Eczacı Şakir ÂLİMOĞLU
Küçük Esat Dörtyol Tunalı Hilmi Cad. No: 59/A-B
ANKARA

YALNIZLIK

Çok yalnızım bugünlerde
Bir çok yaşa diyenim bile yok
Hapşırığıma.

OSMAN SERHAT ERKEKLİ
Aydın Sok. No: 34/12 Bostancı/İSTANBUL

— Kim bu yahu?...
— Tanımadın mı, meşhur karaborsacı Hilmi!..
(SELÇUK)

BİR BAŞKA GÜZEL

Öyle düşkündü ki güzelliğine,
Baştanbaşa ayna koydurdu...
Evinin her yerine.

Öyle düşkündü ki güzelliğine,
Dikiz aynası yok, diye...
Fırlattı arabasını denize.

Öyle düşkündü ki güzelliğine,
Bir gün banyoya makyajlı girdi...
Ruh oldu birden, yeller esti yerinde.

METİN PÜTMEK

— İşte, en büyük döviz kaynağımız!..
(Mehmet KARAKAYA) — ANKARA

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

Sırıtmaya başladı. Babası, çıplak oldukları için sandı, bu İdiris'in sırıtmasını, o da oğluna güldü.

Fasulye kaynayıp da Halo dayı suyunu süzerken, İdiris çoktan uykuya dalmış, saçı kabarık, dudakları boyalı, gözleri boyalı bir kadın görüyordu rüyasında...

Cumartesi günü akşama yakın Tufan geldi inşaata. İşçileri bir bir çağırdı yanına. Onların yevmiyelerini verdikten sonra ustaları çağırdı. En son Halo dayıya seslendi. Halo dayı, inşaatın bu başında, yerlere dökülmüş harçları topluyordu. Son harç kümesini de tezkerenin içine koyduktan sonra:

— Geldim Tufan efendi, geldim, dedi.

Tufan, elindeki bloknotun bir sayfasına birtakım rakamlar yazdıktan sonra, Halo dayının eline paraları saymaya başladı:

— On, yirmi, otuz...

Halo dayı paraları kıvırdı, şalvarının cebine koydu. Tufan'la Halo dayı kulübeye doğru yürüdüler, arkalarından da İdiris geliyordu. Tufan, kulübenin kapısından başını soktu, çimentolara baktı:

— Otuz torba daha alsak iyi olur, dedi.

Sonra, çekti gitti... Baba oğul, güneş batar batmaz yemeklerini yediler. Halo dayı, bu arada kuşağını çözdü, parayı, oğlununkini sarı çıkına, kendininkini yeşil çıkına koydu. İdiris bugüne değin bakmamıştı bile kendi çıkınına. Ama o akşam:

— Hele buba, dedi, bi bakiyim, gat gat param olmuş.

Sarı çıkını Halo dayının elinden aldı. Onlukları, ellilikleri bir bir yokladı. Sanki saymasını biliyormuş gibi, teker teker hepsini elden geçirdi. Sonunda:

— Abooov, çok param olmuş ha buba, dedi.

— Oldu oğul... Bak işde o yüzelli lirayı da uruba muruba diye haram etmeseydin daha çok paran olacakdı.

— Gaç lira var den buba?

— Hep günler çalışsak çok paramız olurdu ya, yağmur bi taraftan, bazarlar bi tarafdan bu gadar birikdi.

— Bin lira oldu mu acep?

— Olmusdur zahir. Herkese saydırılmaz ki oğul, insanın hümüğüne çöküverirler.

— Dimek bin oldu?

— Bakiyim...

Halo dayı ellilikleri ayırmaya başladı. Bir tarafa beşer beşer taşlar koydu, sonra o taşları birleştirdi, mırıldanarak:

— Bes denesi elli lira, iki dene beşyüz lira, diyerek birtakım hesaplar yaptı. Sonunda kafasını memnun memnun salladı:

— Olmuş olmuş, geçmiş de, dedi.

— Bi seviniyom ki buba.

— Sevinir insan oğul... Ben de seviniyom, bak benimkine de... Çok galmaz, seneye bu zaman, çeker gederik köye. Biliyon mu, binerik gene üsdü açık mekineye, bi de türkü dutdurruk, yanımıza zeytin epmek de alırık... Haa sona, çarşıya çıkar, anana bi işlik alırık, sen Mihrican'a bi fisdan alın, onları bi çıkın ederik, düt dedi mi mekine gasabadayık... Sona varrık hayvan bazarına, şöyle elimizne yokluya yoklıya, öküzlerin gözlerinin içine baka baka, biri gara biri boz, dakdık mı arkamıza, ver elini Mescitli...

— Buba ben gedip bi traş oliyim...

Halo dayı, sarı çıkından bir orluk aldı, uzattı oğluna:

— Garşı sırada bi traşçı olacak oğul, dedi.

İdiris berbere geldiğinde, bir kişi daha sıra bekliyordu. Berber, İdiris'in yüzüne baktı, sonra üstüne başına baktı:

— Şey, dedi, sen beklemesen iyi edersin, çünkü benim işim çok. Sana bir yer söyleyeyim oraya git. Bak şimdi bu köşeden dönersin, karşına küçük bir meydan çıkar. Sonra oradan sağa dön, sokağın içinde bir berber olacak, seni traş eder.

İdiris, dışarıya çıktı. Meydanlığa geldi, berberin olduğu sokağı buldu. Bu berber dükkânı, hiç öteki berber dükkânına benzemiyordu. Kırık dökük iki sandalye, çatlak bir aynası, siyah taştan bir lâvabosu vardı. Yaşlıydı berber:

— Saç sakal mı delikanlı? diye sordu.

Başını salladı İdiris...

Adamın eli çabuktu. Hemen yirmi dakikanın içinde saç sakal bitirdi traşı. İdiris on lirayı uzattı:

— Al paranı içinden, dedi.

Adam, altı lira geri verdi İdiris'e. Ama İdiris bir türlü çıkamadı berber dükkânından. Kocaman aynada kendini seyrediyordu. Çukur bir çenesi, kıpkırmızı yanakları, kaytan gibi bıyığı, iri gözleri vardı... Kaşını gözünü oynattı aynaya bakarak. Sonra eli bıyığına gitti, burmak istedi, berber:

— Ben düzelttim onu, dedi, İstanbul işi yaptım. Amma burmak istersen, kökü Bağdat'ta değil, yakında çıkar, o zaman burarsın...

Güldü İdiris:

— Emmi, dedi, ben evleniyorum ha...

Adam:

— Yaaa sahi mi? dedi. Pekiyi ilk baştan niye demezsin be oğlum bu traş güveyi traşı olacak diye... Ver bakalım ver verdiğim parayı da, güveyi traşı tarifesi uygulayalım...

İdiris, cebine attığı parayı tekrar çıkardı, uzattı berbere. Berber, beşliği aldı, bir ikibuçukluk uzattı İdiris'e. Bu arada yağ çekmeyi de unutmadı:

— Maşallah maşallah, aslan gibisin, dedi. Kim bakalım bu talihli?

— Hı? dedi İdiris.

— Yâni kimin kızını alıyorsun demek istedim?

— Gız deel bu, dulmuş...

— Yaaa...

— İki de çocuğu varmış...

— Yapma be...

— Biri bi yaşındaymış, biri dört yaşında...

— Oh oh maşallah, evlendiğin gün iki çocuk sahibi, hani herkese nasip olmaz böyle bir şey...

— Mırtaza'nın avradının bacısı. Benim esger arkadaşı bu Mırtaza, yaman Mırtaza derler ona...

— Belli belli çok yamanmış...

— Baa dedi ki, ben razı edecem avradımın bacısını, sana alacam dedi...

Berber:

— Eh inşallah razı eder, dedi...

— Yarın görmiye gediyom...

— Karını mı?

— Heee...

Güldü İdiris... Berber de güldü... Onu kapıya dek geçirdi:

— Güle güle delikanlı, evlendikten sonra da gel, dedi.

İdiris, kafasında bir hafiflik hissetmişti. Belki üç ay vardı ki traş olmamıştı. Kulübeden içeriye girince:

— Buba, dedi, nahal olmuşum ki?

— Maşalah oğluma maşallah, dedi Halo dayı... Hadi baalım şincik hamama...

Nedense bir haftadır İdiris'in sırıtması hiç geçmiyordu. Sanki her an karşısında komik bir şey görüyormuş gibi boyuna sırıtıyordu. Hamamdan girerken de sırıttı öylece... İlk kez geliyorlardı hamama. Halo dayı da diğer müşteriler gibi kuşağına elini atar atmaz:

— Ula İdiris, dedi...

— Hı buba...

Yavaş sesle konuştu Halo dayı:

— Lan oğul, eyi amma guşşağımdaki para, biz içeri girince, ya çalarlarsa?

— Binnik buba, binnik...

— Hiiiş, yavaş gonuş...

— Napak buba?

— Oğul bu iş kötü... Eyisi mi, birimiz yunak yıkanak gelek, ötekimiz gedek... Nene gerek, burda para deel insanın her soykasını çalarlar. Hadi, ilkin sen get yun yıkan gel, sona ben gediyim... Al bak, bu sabın, bu çapıtlan da oranı buranı sabınlan... Hadi baalım... Heç acele etme, gözel gözel yıkan...

İdiris, sabunu, çaputu eline aldı:

— Nerden gedecem buba?

— Herkesin getdiği yerden oğul...

İdiris içeriye girer girmez, ne terlemeyi bekledi, ne de şöyle sıcacık göbek taşına oturup kirlerini yumuşatmayı... Doğruca bir kurnanın başına geçti. Oradan bulduğu bir tasla bol bol dökünmeye başladı. Öyle ki, belki bir kez sabunlanmak için otuz tas su döküyordu. Tellâğın biri yanaştı yanına:

— Hey ahbap, dedi, idareli kullan biraz bakalım, bu su babanın çeşmesinden gelmiyor...

İdiris aldırmadı bile, yalnız sabun köpüklerinin arasından baktığı gözleriyle sırıttı tellâğa. Dışarıya çıktığında nerdeyse düşüp bayılacaktı. Sıcak hamamın içinde tam iki saat kalmıştı. Su döküldükçe iştahlanmış, iştahlandıkça su dökünmüştü. Son tası döktükten sonra, gözlerinin önünde yıldızlar ucuştu. Ayağa kalktı, kalkamadı, yürümek istedi yürüyemedi... Güç belâ göbek taşının yanına dek geldi, orada yere yığılıyordu ki, birileri koluna girerek dışarıya çıkardılar. Halo dayı, oğlunu iki kişinin kolunda görünce, yüreği ağzına geldi:

— Oğul, diye atladı üzerine...

Tellâk da oradaydı:

— Yahu deli midir nedir, hamamın suyunu tüketeyim derken nerdeyse kalbini durduracaktı be... Çekilin çekilin gelir kendine...

Gerçekten, yüzüne biraz soğuk su serpildikten sonra İdiris kendine geldi. On dakika sonra da hiçbir şey yokmuş gibi:

— Hadi buba, sıra sende, dedi. Heç acele etme, yun yıkan...

Halo dayı, kuşağı İdiris'in eline verdi. Sonra, ağır adımlarla hamamın kapısında kayboldu. Gerçi başka zaman olsa İdiris aldırmazdı o denli çıkına. Amma şimdi, iki eliyle yakalamış, sanki birilerinin saldırısına hazırmış gibi tetik üzerindeydi. Yan tarafta giyinen adamın yüzüne baktı. Sırıttı. Adam da ona sırıttı. İçinden bu adama sarı çıkının içindeki paraları saydırmak geçti, amma sonra vazgeçti... Adam:

— Ne vardı o kadar çok su dökünecek delikanlı? dedi. Az daha kalbin duracakmış.

Sırıttı İdiris:

— Ben eveleniyom da...

— Ha öyle mi? Demek ondan çok yıkandın?

Daha çok sırıttı İdiris. Adam sordu:

— Bu gece mi evleniyorsun?

— Yoo, yarın görecem, sona da evlenecem...

— Tebrik ederim...

İdiris saf saf sordu:

(Devamı var)

Kirli hava baş ağrısına sebep oluyor. — Gazeteler —

— Başım ağrıdan çatlıyor arkadaş... Seninki ağrımıyor mu?..

Akbaba

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

Son patron

Her akşam aynı genç adamın yolunu kesip, kendisinden bir ekmek parası istemesine müthiş bozulan yaşlı zengin:

— Güçlü kuvvetli bir insansınız, diye çıkıştı. Dileneceğinize çalışsanıza!

Delikanlı başını önüne eğdi:

— Çalışmayı ben de istiyorum ama, hangi kapıyı çalsam, bir sürü güçlük çıkarıyorlar adama.

— Ne diyorlar?

— Son patronumdan, çalışkan bir eleman olduğumu belirten yazılı bir belge getirmemi istiyorlar.

— Güçlüğü mü var canım? Patronunu bul, rica et, istenilen belgeyi al.

— Asıl güçlük, patronu bulmakta zaten...

— Neden? Uzun bir geziye mi çıktı?

— Hayır, diye umutsuzca başını salladı delikanlı. Öleli tam yirmi yıl oldu!

Yazısız

İşi bitiktir

Avucundaki pireyi hastanenin üst kat odasının penceresinden hızla boşluğa atan deliye, arkadaşı sordu:

— Öleceğine inanıyor musun yâni?

Birinci deli, «Düşündük» der gibilerden sırıttı:

— Beyin üstü düşerse, hemen ölür! Ayaklarının üstüne düşerse, ömrü boyunca koltuk değnekleriyle dolaşmak zorunda kalır!

Gürültü

Sabahtan beri birbiriyle hırlaşan kardeşlere yandaki odadan seslenen anne:

— Bir daha dövüştüğünüzü duymayayım, dedi.

— Peki anne, diye cevap verdi büyüğü. Kapıyı örteriz!

Afrika'da anket

Ülkeye yeni gelen İngiliz misyoner, karşılaştığı yerliye sordu:

— İngilizleri mi, yoksa Belçikalıları mı daha çok seviyorsunuz?

Yerli cevap verdi:

— İngilizleri...

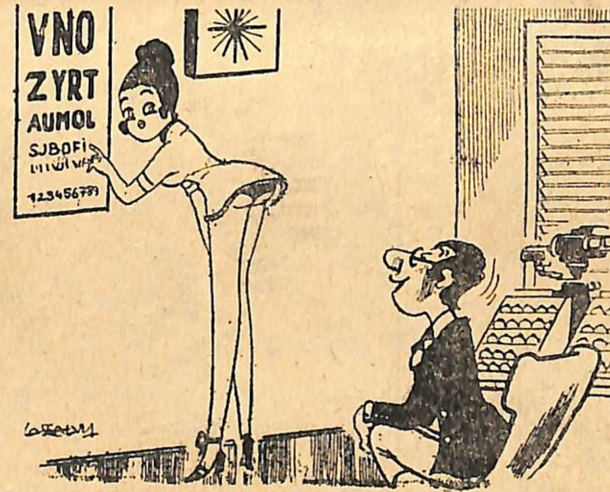
— Bakın buna çok memnun oldum. Peki, neden?...

— İngilizlerin eti, Belçikalılarınkinden daha beyaz, daha lezzetli de ondan!

Ne dermiş?

Küçük Eric'e, akşamları yatmadan önce dua edip etmediğini sordular.

— Etmem, dedi Eric. Benim yerime annem dua eder. Yattım mı, «Şükürler olsun Tanrım, nihayet zıbardı» der!

— Ne mi görüyorum? Söylersem kızarsınız!..

Ama madamcığım...

Hizmetçinin aldığı hindiyi hem pek çirkin, hem de çok pahalı bulan evin hanımı küplere binmişti.

— Sinirlenmeyiniz madam, diye alttan aldı hizmetçi. Tüylerini temizleyelim, içini kestaneyle dolduralım, baharatını, biberini koyalım, bu hiçbir şeye benzetemediğiniz hindi öyle güzel bir görünüş alır ki, satıcısı görse tanıyamaz. İnsanları ele alalım. Örneğin sizin de bir yataktan kalktığınız zamanki yüzünüzü düşünün, bir de makyaj yapıp, elmaslarınızı taktığınız zamanki görünüşünüzü...

Sinemada

Genç kadın, yanındaki koltukta oturan tanımadığı erkeğe:

— Boşuna gizlemeyin, diye fısıldadı. Aklınızdan geçenleri biliyorum. Az sonra bana sokulacaksınız. Terbiyem müsaade etmediği için sizi terslemiyeceğim. Susmamdan cesaret alarak orama burama el atacaksınız. Rezalet çıkmasın diye gene susacağım. Bu kez daha ileri gidip, benimle yatmak istediğinizi söyleyeceksiniz.

— Siz beni ne sanıyorsunuz, diye homurdandı adam. Yatmak ha! Filmi sonuna kadar seyretmeden bir yere adım atmam!

Daha ucuzu...

Ameliyatla burnunu düzelttirmek isteyen genç kadını uzun bir muayeneden geçiren estetik uzmanı:

— Bu, size en az ikibin franka malolur, dedi.

— Aman doktor, diyerek gözlerini açtı müşteri. Çok büyük bir para bu.

— Siz ne düşünüyordunuz?

— Bilmem ki... Beş - altı yüz franga yaptırabileceğimi sanıyordum. Kuzum doktor, daha ucuza burnumu değiştirebileceğim bir yer salık verebilir misiniz?

— Elbette, dedi doktor' Dilerseniz, Fransa ağır sıklet boks şampiyonunun adresini verebilirim!

Hayâl bu ya

Delikanlı, üç beş buluşmadan sonra samimiyeti ilerlettiği kıza sordu:

— Dünyanın en sevilen çiçeği hangisidir dersin?

— Gül.

— Hayır, papatyadır.

— Neden?...

— Yapraklarının tek tek yolunuşu, üstündekileri bir bir çıkaran striptizcileri hatırlatır da...

Kıskançlık işte

Sen nehri kıyısına oturmuş, Notre - Dam'ın resmini yapan genç sanatçıya sokulan resim meraklısı adam:

— Bu bir şaheser! diye hayranlıkla mırıldandı. Hani insanın «Bir Picasso» diye yemin edeceği geliyor.

Genç ressam mutlu:

— Biliyor musunuz, dedi, beni taklit eden o kadar çok ressam var ki!...

Yazısız

Fedakâr kadın

Son derece güzel ve pahalı elbisesinin provasına kocasını da götüren kadın:

— Nasıl, diye sordu. Yakıştı mı?...

Hayranlığını gizleyemeyen koca:

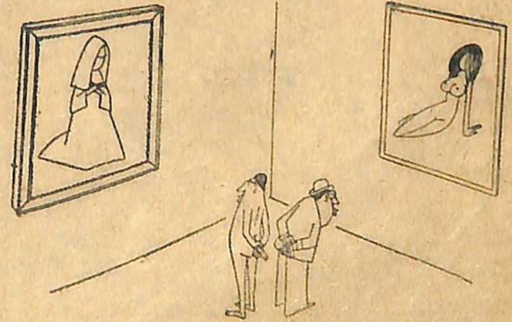
— Yakışmak mı, diye cevap verdi. Bu elbiseyle meleklere benzedin sevgilim! Kaça çıkıyor?

— Binbeşyüz franka...

Rengi sararan adam:

— Aman Allahım!... diye homurdandı. Dünyanın parası!...

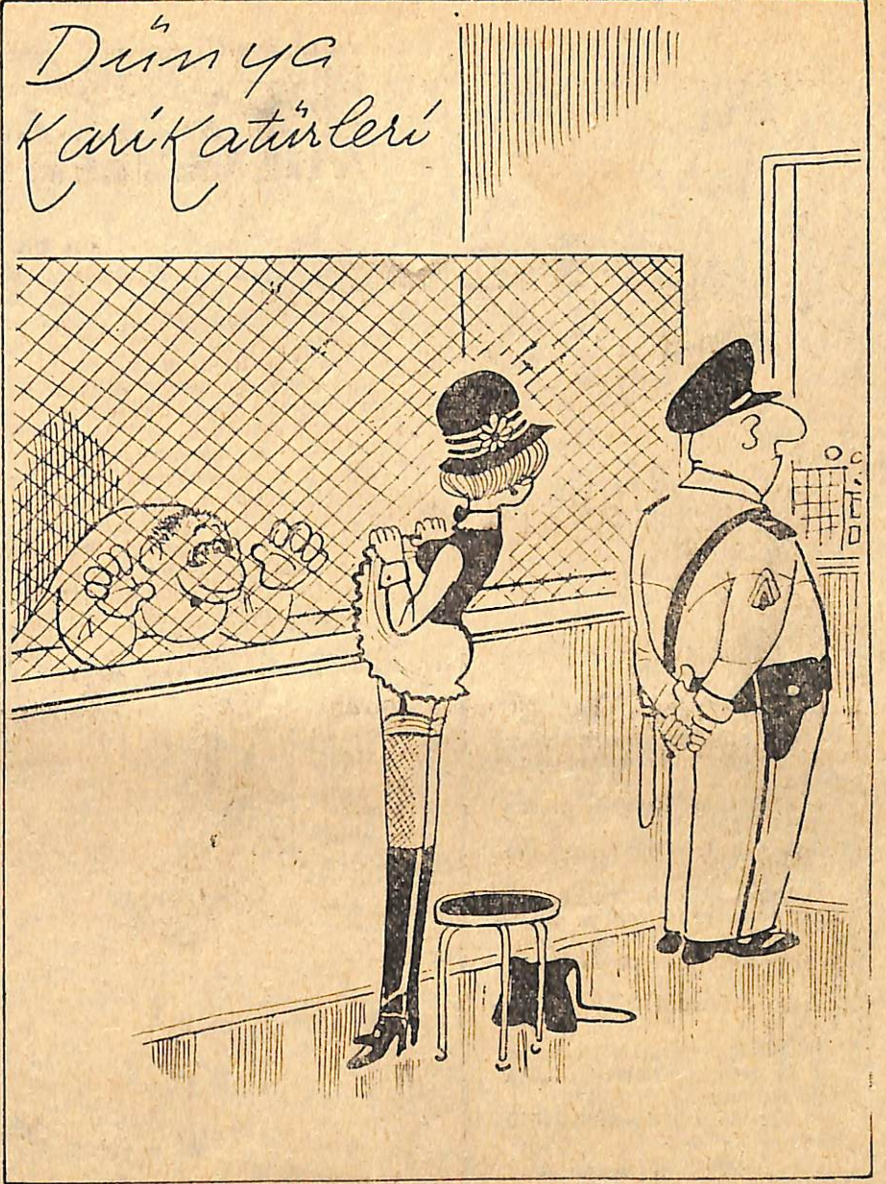
— Üzülme sevgilim, diyerek kocasını teselli etti kadın. Sana güzel görünmek için gerekirse yatağımı, yorganımı bile satarım!

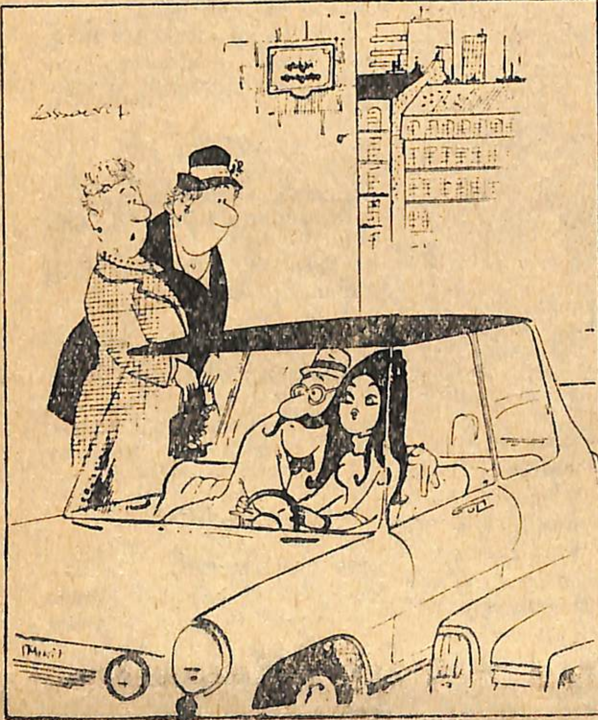
Yazısız

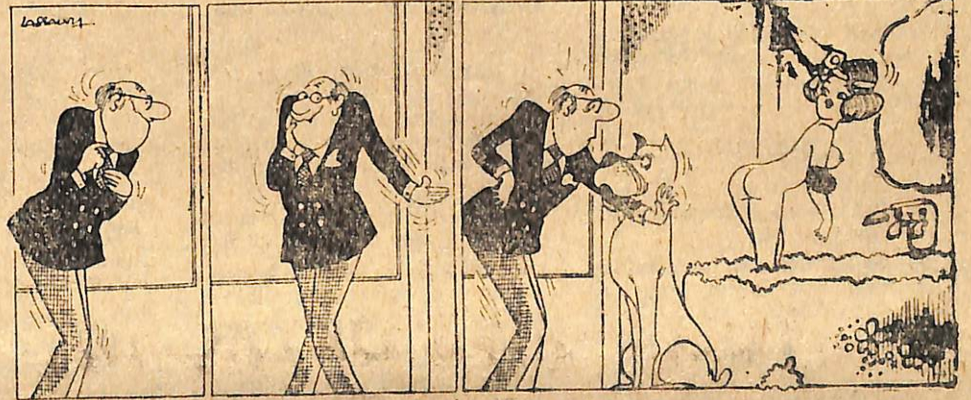
-SEKS KİTABINI OKURUKÇA NELER ÖĞRENİYORUM NELER... TABİİ SENİN GİBİ BİR KOCA SEKSİ NE BİLİR!..

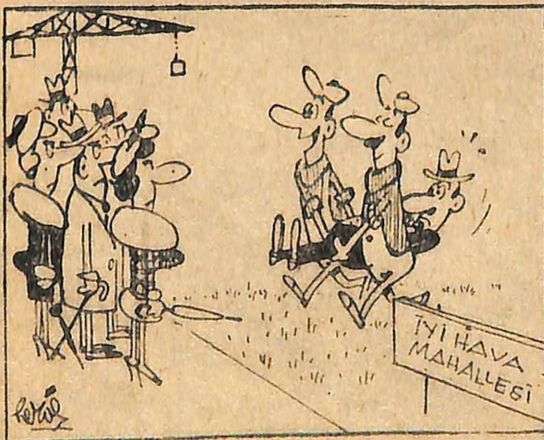
YAZISIZ

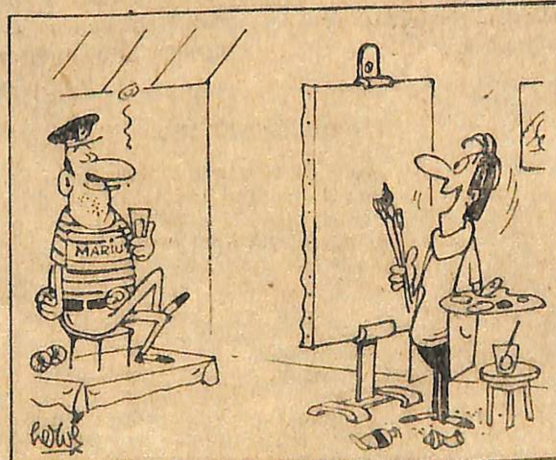
-SAHİ YAHU, ŞU ADAMIN BIYIKLARI OLMASA TIPKI KOCAM!..

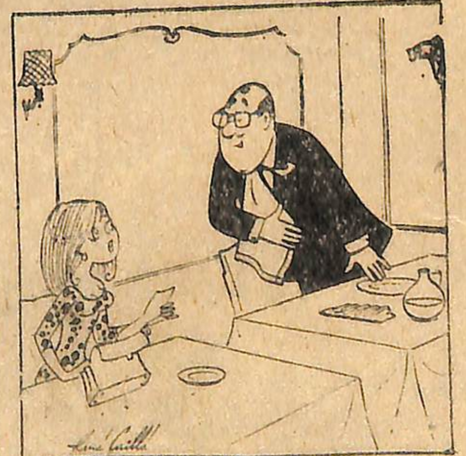
-HAYIR EFENDİM... -KOCAM EVDE YOK... -KURT İLE BEN YAPAYALNIZIM!..

-DAİRELERİNİZİN TESLİMİNİ BEKLERKEN, BİZ DE SİZE O DAİRELERİ VAAD EDENİ TESLİM EDİYORUZ!..

-SİZİN RESMİNİZİ HALİS ZEYTİNYAĞI İLE YAPACAĞIM!..

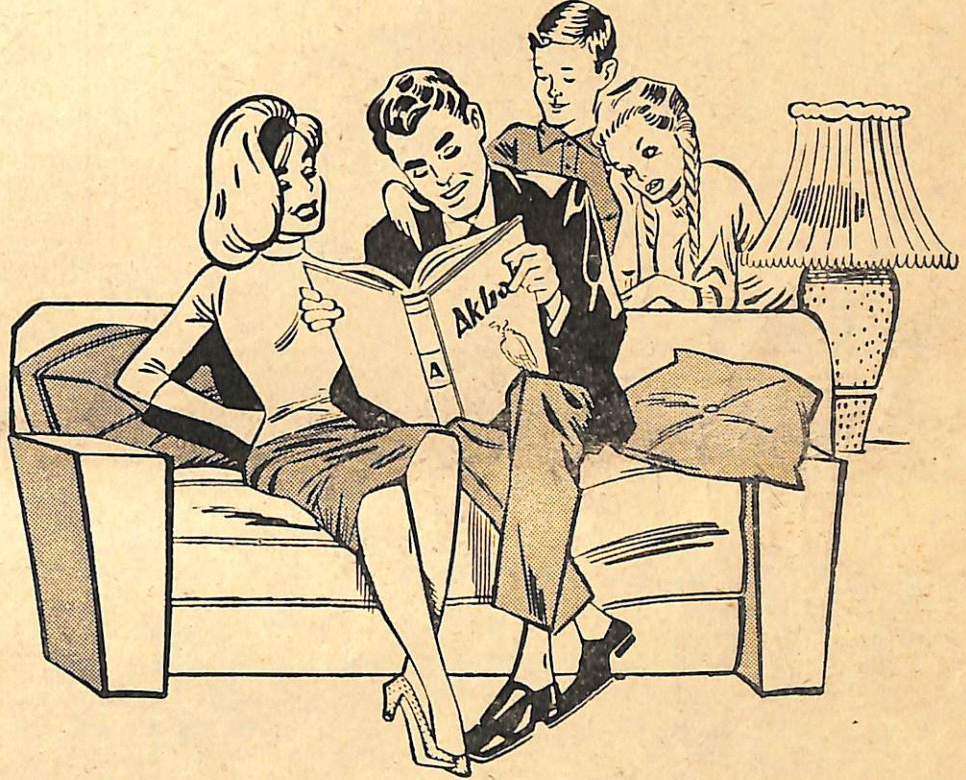

-HAMFENDİ, BENİM HESABIMI SİZİNKİYLE BİRLEŞTİRME ZEVKİNİ BANA VERİR MİSİNİZ?..

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

AKBABA 51 yıldan beri her hafta evlere ve insanlara neşe, nükte, espri taşımak için kanat çırpmaktadır. O neşeyi temsil eder. Neşe ise her yaştan ve her sınıftan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir.

Ekmek gibi, peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Fakiri ve zengini, memuru ve işçisi, öğretmeni ve öğrencisi, kadını, erkeği, evlisi, bekârı, genci, yaşlısı, her yaştan ve baştan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki:

AKBABA, HER YAŞTAN VE HER BAŞTAN İNSANIN ARKADAŞIDIR.

Ünlü bir filozof:

NEŞE PAYLAŞILIRSA BÜYÜR...
KEDER PAYLAŞILIRSA KÜÇÜLÜR... demiş.

AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. AKBABA'yı okuyan hayatı daha çok sever.

YUSUF ZİYA ORTAÇ 1972 - 1973 Armağanı Yarışması

Akbaba 51 yaşında. 51 yıl demek en azından Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yaşı demektir.

«29 Ekim 1923» Akbaba'nın sayfalarında kayıtlıdır. Akbaba, Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır. Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi Akbaba'dadır.

İşte böylesine mutlu bir yıldönümünde —artık gelenekleşmiş bulunan— «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» nı düzenlerken yarışma konusu elbette «Cumhuriyetin 50. yılı» olacaktı. Biz de öyle yaptık.

Elli yıllık Akbaba'nın ilk okuyucu kuşağından bugünkü en genç okuyucu kuşağına kadar herkes bilir ki bu derginin kurucusu ve yaşatıcısı olan Ortaç, en imanlı bir şekilde daima cumhuriyetin övücüsü, savunucusu olmuştur. Bundan dolayı bu yılın yarışmasının temelini de bu inanış, bu övgü, bu savunuş teşkil edecektir. Yarışmaya katılacak okuyuculardan istediğimiz bu anlayıştır. Yarışmacılar bu anlayışı eserlerine bayrak yapacaklardır. Atatürk'ün, gençliğe «Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.» deyişini kim hatırlamaz; biz buna küçük bir benzetme yaparak «yarışmacıların ilham alacakları kaynaklar elli yıllık Akbaba sayfalarında ve Ortaç imzalı her yazıda buram buram tütmektedir.» diyeceğiz.

Sanırız bu söz, yarışmacıların eserlerini hazırlarken neleri gözönünde tutacakları hususunda yeterli bir aydınlatmadır.

Şair misiniz? Elli yıllık cumhuriyet üzerine coşup taşan duygularınızı mısra mısra dile getiriniz; hattâ ellinci yıla yakışacak bir marş güftesi düzenleyiniz.

Karikatürcü müsünüz, elli yıllık cumhuriyeti en güzel ve güçlü çizgilendiren ürünler çiziniz.

Hikâye, fıkra, makale yazmak mı elinizden geliyor? Hiç durmadan bu türlerden birinde elli yılın cumhuriyetine eğiliniz.

Hicivci misiniz? Cumhuriyeti anlamayanlara, bağnazlara, çarpık niyetlilere, karamsar ve kötümserlere —ama Ortaç'ın temiz ve nezih havasından ayrılmayarak— veryansın ediniz.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1972 — 1973 YARIŞMASI

Bu yılki yarışma konumuz: «CUMHURİYETİN 50. YILI» olup üç daldadır:

1 — Şiir 2 — Karikatür 3 — Nesir (Hikâye, fıkra, makale)

ÖDÜLLER: Her dalın birincilerine ayrı ayrı «2000 T.L.» ödül verilecektir.

YARIŞMA KURALLARI :

1 — Yazılar, daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılmalı, karikatürler çini mürekkebiyle çizilmelidir.

2 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi konmalıdır.

3 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

5 — Şiir ve nesir dalında yarışmaya katılan eserler üçer kopya olmalıdır.

6 — Yarışma, usta - amatör ayırmaksızın herkese açıktır. Yarışmacılar kimliklerini gizli tutup yarışmaya takma adla da katılabileceklerdir. Kimlik zarfları ancak eser derece aldığı takdirde açılacaktır.

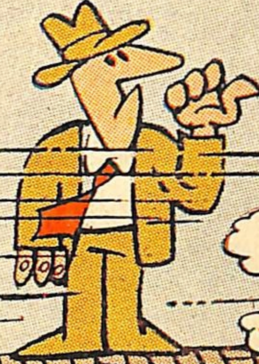
7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1973 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

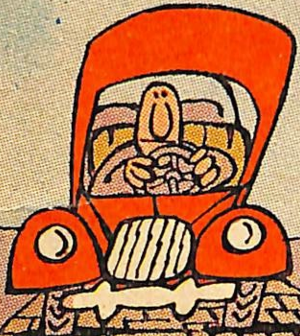
ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu — İSTANBUL

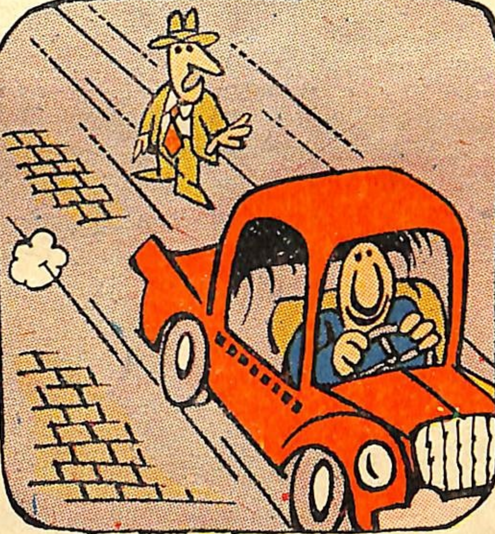
Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

YAZISIZ HİKAYE

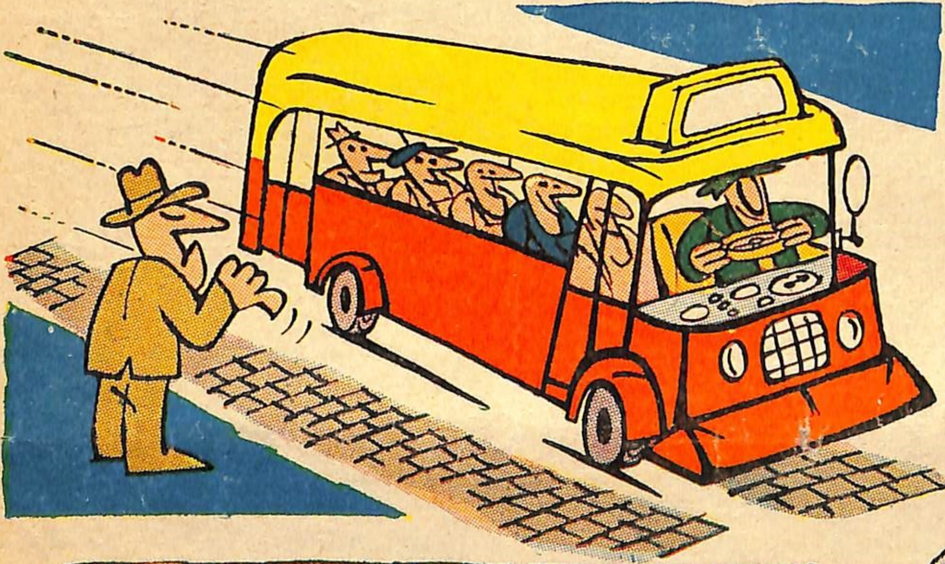

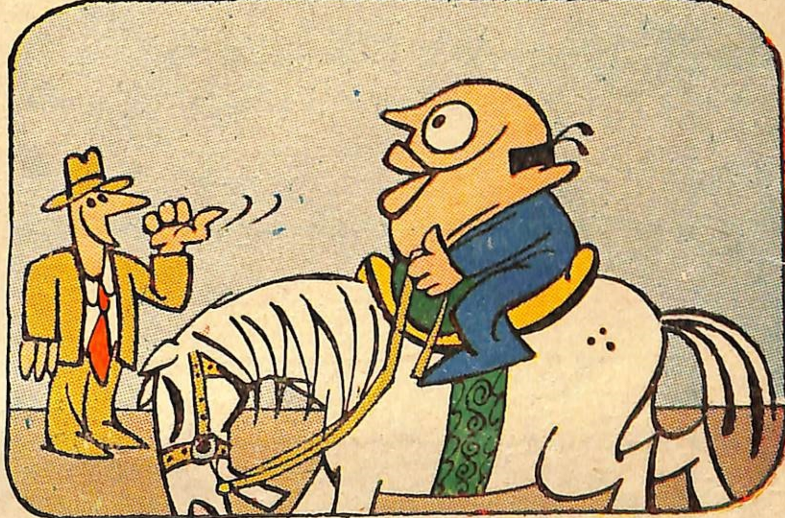

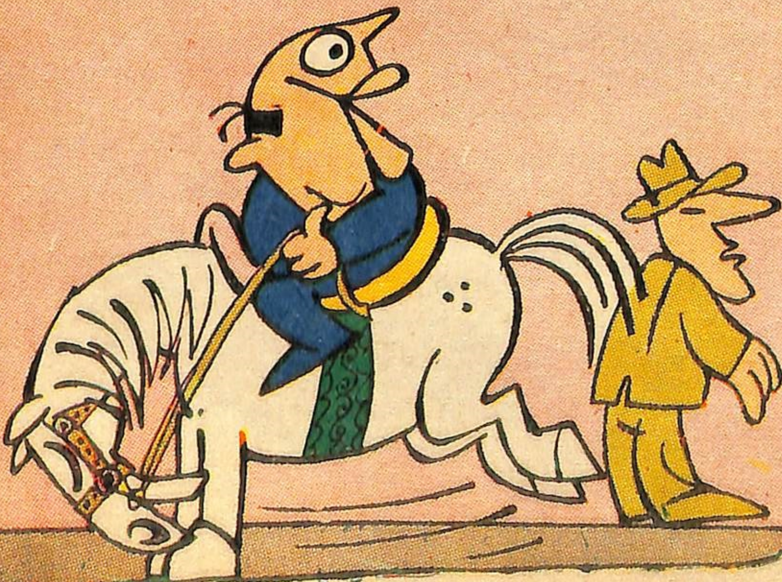

ZEKİ

